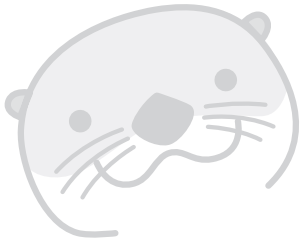

Rose

My Man.jpg

Chiffon_cake

เขียน

ก า ร อ่ า น ตี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

มันเป็นพวกชอบหนังสือภาพ
ขณะที่ผมเป็นพวกชอบนิยายแอ็กชั่นไซไฟ
จึงมีหลายครั้งที่เราสองคนไปซื้อหนังสือด้วยกัน

— Chiffon_cake

คำนำสำนักพิมพ์

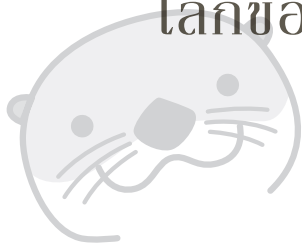
ขึ้นชื่อว่า ‘เฟรนด์โซน’ เชื่อว่าสถานการณ์แบบนี้คงเคยเกิดขึ้นกับใครหลาย ๆ คน แต่ในมุมมองของคนที่ถูกแอบรักนั้น หากเขาได้มารับรู้ความรู้สึกของเราเข้าโดยบังเอิญจะเป็นยังไงนะ คงเหมือนกับ ‘ปีย์’ ที่อยู่ ๆ ก็เกิดปาฏิหาริย์ทำให้เขาไปปรากฏตัวอยู่ในรูปภาพของตัวเองที่ห้องของ ‘ไคท์’ เพื่อนในกลุ่มได้อย่างไม่มีเหตุผล และทำให้เขารู้ความลับที่ไคท์ปกปิดมานาน

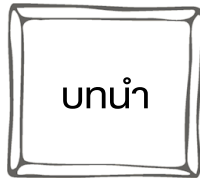
การต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้มันยากมากสำหรับปีย์ เพราะทุกครั้งที่เจอหน้า ไคท์ไม่เคยแสดงออกว่าแอบชอบเขาเลย แต่ทุกครั้งที่เขาไปปรากฏตัวอยู่ในรูปที่ห้องของไคท์ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นกลับตรงกันข้ามและทำให้ปีย์เกิดความสับสนขึ้นในหัวใจ หากอยากรู้แล้วว่าไคท์จะออกจากเฟรนด์โซนได้ไหม และเหตุการณ์ประหลาดนี้เกิดขึ้นกับปีย์ได้ยังไง รีบพลิกหน้าถัดไป ไปอ่านกันเลยดีกว่าค่ะ

Rose

ภาคปี่

โลกของคนที่ถูก (แอบ) รัก

จำได้ว่าเมื่อกี้ ผมกำลังอยู่บนเครื่องบินขากลับกรุงเทพฯ จากปารีส แต่ทำไมตอนนี้ถึงได้มาอยู่ในห้องนอนห้องหนึ่งที่ไม่คุ้นตาเลย

นี่มัน...หึหึอะไรเนี่ย

ผมฝันอยู่หรือ

แต่มันเป็นความฝันที่เกิดขึ้นรวดเร็วเกินไปหรือเปล่า เร็วจนเหมือนภาพตัดเข้าฉากใหม่แบบในละครหรือภาพยนตร์

เหมือนผมวาร์ปได้ยังไงยังงั้นเลย

ผมจำความรู้สึกเมื่อครูได้ร่างๆ ว่าผมกำลังง่วงสุดๆ และก็น่าจะผล็อยหลับไปบนเครื่อง แต่ทำไมผมถึงยังรู้สึกตัวอยู่ และที่สำคัญร่างกายก็ไม่สามารถขยับเขยื้อนได้เลยแม้แต่หน่อย

สิ่งที่ขยับได้มีเพียงลูกตาที่สามารถมองเห็นวิวภายในห้องนอนนี้ได้ อย่างชัดเจน เป็นห้องนอนทั่วไปที่ผมเดาว่าเจ้าของน่าจะยังไม่เข้าสู่วัยทำงานที่โตะหัวเตียงผมเห็นหนังสือเรียนวิชาธุรกิจ และบนนั้นก็ถูกวางทับด้วยหนังสือการ์ตูนอีกสองสามเล่ม

ส่วนทางด้านขวามีของเล่นมากมายจัดวางอย่างเป็นระเบียบและมีสไลด์แม้ว่าจะละลานตาจนเกินไปบ้าง ของเล่นพวกนี้น่าจะมาจากหนังสือและการ์ตูนชื่อดัง ซึ่งผมพอจะเดาได้ว่าของพวกนี้ราคารวมกันไม่น่าจะใช่เล่นๆ

เจ้าของห้องน่าจะเป็นนักศึกษา แถมยังเป็นนักศึกษาที่มีฐานะเสียด้วย

ให้ตายเถอะวะ ทำไมผมต้องมาสำรวจห้องนอนของใครก็ไม่รู้นี่ด้วย แล้วทำไมต้องมาติดแหกกักขังอะไรก็ได้แม้กระทั่งปาก นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับผมกัน

แต่เท่าที่รู้สึก...ผมว่านี่ไม่น่าจะใช้ความฝัน

ผมคิดว่าตัวเองมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนดีทุกอย่างแม้จะตกอยู่ในสภาพแข็งทื่อไปหมดทั้งตัว ผมมองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน แถมยังสามารถคิดได้เหมือนตอนที่ผมอยู่ในสภาวะปกติ เพียงแต่ขยับตัวไม่ได้เลย

ผมลองบังคับให้ตัวเองตื่น แต่บัดซบเอ๊ย...ผมจะตื่นได้ยังไงในเมื่อตัวผมนั้นตื่นอยู่แล้ว

ใจผมชักจะเริ่มรู้สึกลึกลับหว้งกับสภาพตัวเอง เพราะผมทำหืออะไรไม่ได้สักอย่างนอกจากอยู่นิ่งๆ แล้วมองข้าวของในห้องไปอย่างนั้น

มีของบางอย่างในห้องที่สะดุดตาผม ของสิ่งนั้นเป็นของที่เมื่อไม่กี่วันก่อนใครคนหนึ่งที่ผมรู้จักแถมเห่หน้ามาก เป็นกระเป๋าสตางค์หนังดำรุ่นลิมิเต็ดที่มากอลเล็กับการ์ตูนเรื่องหนึ่ง เข้ามาในไทยเพียงไม่กี่ใบ แล้วไอ้คนนี่ที่เป็นเพื่อนผมแถมก็ไปไฟต์มาจนได้เป็นเจ้าของในที่สุด

ผมยังจำเสียงตอนมันอวดกระเป๋าสตางค์ได้อยู่เลย ที่จำได้ฝังใจเพราะเป็นกระเป๋าสตางค์หนังดำที่มากอลเล็กับการ์ตูนยุคเก่าแต่ก็ทำได้เท่และทันสมัยสุดๆ หรือว่า...

นี่จะเป็นห้องของไอ้โค้ท

เอ่อ...ไม่น่าจะใช้มั้ง เจ้าของห้องนี้แหม่ไม่น่าจะเป็นไอ้โค้ทเพื่อนผมที่เป็นเพลย์บอยตัวอ้วนตัวจุกยาก คนที่เปลี่ยนคนดวงอาทิตย์ละเจ็ดคน คนนั้น ด้วยความที่มันต้องหิวคนที่มันคงไปนอนกอดด้วยบ่อยมาก ๆ แน่แน่นอนว่าคงเป็นห้องที่ทำให้ผู้ชายรู้สึกประทับใจแล้วก็พร้อมที่จะทำกิจกรรมแบบนั้น คนแบบมันต้องมีห้องนอนที่แสนจะเท่ เช็กชี และโรแมนติก ต้องอบอวลไปด้วยกลิ่นน้ำหอมเช็กชี ๆ ราคาแพงอะไรเทือกๆ นั้นมากกว่า

ห้องนี้คงไม่ใช่ห้องไอ้โค้ทหรอก

แต่แหม่เอ๊ย หนังสือเรียนวิชาการกิจที่หัวเตียงนั้น...ผมเองก็มีเหมือนกัน แล้วเสื้อแจ็คเก็ตยีนส์แบรนด์บาเลนเซียกาตัวที่วางพาดบนเตียงตัวนั้น...

ผมจำได้ว่าไอ้โค้ท์มันก็ชอบใส่เป็นประจำ

ตอนนี้เปอร์เซ็นต์ที่จะเป็นห้องนอนของไอ้โค้ท์เริ่มพุ่งทะยานจนเกือบเต็มร้อย

นี่มันห้องไอ้โค้ท์จริงหรือ ห้องไอ้โค้ท์เนี่ยนะ

แล้วมันฐานะอะไรที่ผมจะต้องมาส่งห้องนอนมันด้วยวะ!

“คุณคะ”

ผมว่าผมได้ยินเสียงใครบางคนจากที่ไกล ๆ แสนไกล...ราวกับว่าเป็นเสียงที่มาจากท้องฟ้า

“คุณคะ ขอโทษนะคะ”

ภาพในห้องนอนเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นภาพจอตูหนังบนเครื่องบิน... ภาพที่ผมเห็นก่อนที่จะหลับไปก่อนหน้านี้ คนที่เรียกคือคุณแอร์โฮสเตส คนสวย เธอมองผมพร้อมกับรอยยิ้ม

เฮ้ย ผมกำลังอยู่บนเครื่องบินนี่หว่า

ว่าแต่...ทำไมผมกลับมาอยู่ที่นี่ แล้วห้องนอนเมื่อกี้ล่ะ

“ตอนนี้เครื่องกำลังจะแลนดิงแล้วค่ะ”

ผมส่งยิ้มบาง ๆ ให้เธอแล้วสะบัดหัวตัวเองด้วยความมึนงง โอเค นั่นอาจจะเป็นความฝัน เป็นฝันที่ผมเข้าไปในห้องนอนของคนที่คุณคิดว่าน่าจะเป็นไอ้โค้ท์ มันไม่มีอะไร มันเป็นเพียงแค่ฝันประหลาดๆ ในช่วงเวลาสั้นๆ ก็เท่านั้นเอง

แต่แม่งเอ๊ย ฝันเหี้ยไรไม่รู้ ตีเป็นหอยไม่ได้ด้วยซ้ำ ผมควรจะทำใจแล้วก็ลืมๆ มันไป

ทว่าคิดแบบนี้ได้เพียงไม่กี่นาที เพราะตอนที่เครื่องบินกำลังลดระดับลง ผมที่เผลอหลับไปอีกครั้งก็ได้เปลี่ยนจากภาพที่ผมเห็นบนเครื่องบินเป็นห้องนอนนั่นอีกรอบ จนตอนนี้ผมเริ่มจะรู้สึกแล้วว่าทันทีที่ผมหลับจิตของผมแม่งจะต้องมาอยู่ในห้องนอนนี้ มามองไอ้ห้องนอนบ้าๆ นี่ไม่ว่าผมจะยินยอมพร้อมใจหรือไม่

...

นี่มัน...ไม่รู้จะอธิบายยังไง

มันวือทเดอะพัคมาก ๆ ะครับ!

คราวนี้ผมไม่ได้เห็นเพียงห้องนอนเปล่า ๆ ผมเห็นไอ้โคท์...ไอ้โคท์เพื่อนผมเดินเข้ามาในสภาพที่ลำตัวท่อนบนเปียกชกพร้อมกับมีผ้าขนหนูพันส่วนล่างเอาไว้อย่างคนที่เพิ่งจะอาบน้ำเสร็จ

เชี่ย นี่ห้องไอ้โคท์จริง ๆ ด้วยวะ

ผมก็จะอ้าปากร้องเรียกเพื่อน แต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนริมฝีปากก็ไม่ขยับ สิ่งเดียวที่ทำได้มีเพียงแค่ส่งสัญญาณผ่านสายตา ซึ่งเอาจริง ๆ นะ ผมคิดว่าโคท์ไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำว่าผมอยู่ในห้องของมันตอนนี้

แล้วมันมองเห็นผมเป็นยังงี้ ผมคืออะไรในสายตาของมัน

โคท์เดินปฏิบัติกิจวัตรของมันอย่างเป็นธรรมชาติ ในขณะที่ผมเริ่มรู้สึกสะอิดสะเอียนตัวเองเพราะผมในตอนนั้นแหม่งอย่างกับเป็นพวกถ้ามองสาบานได้ว่าผมไม่เคยคิดอยากจะทำอะไรแบบนี้ แม้แต่กับแฟนตัวเอง ผมก็ไม่คิดจะอยากส่งเขาแบบนี้เลยเถอะ นี่มันรูล้ำความเป็นส่วนตัวชัด ๆ

แต่จะโทษผมทั้งหมดมันก็ไม่ได้ถูก ผมไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และผมต้องการอะไรแบบนี้ซะที่ไหนกันแล้ว!

“อัลโหล” ผมได้ยินเสียงโคท์มันรับโทรศัพท์ “อะไรนะเก๊ท มึงมาทำชาทำอะไรแถวนี้วะ”

ไอ้เก๊ทนี่แหม่งก็เพื่อนผม ทุกอย่างที่ผมเห็นมันดูจริงมาก มากเหมือนมันเป็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในตอนนี้

“อ้อ จะมารอรับไอ้ป๊ยเหรอ”

และไอ้ป๊ยที่ว่านั่นคือผมเอง

นี่มัน...ทำกูขลุ่ยไม่หยุด

นี่มันอย่างกับ...เหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ณ ปัจจุบัน ในระหว่างที่ผมอยู่บนเครื่องบิน ไอ้โคท์ก็เพิ่งจะอาบน้ำเสร็จและกำลังคุยโทรศัพท์กับไอ้เก๊ท

ผมคิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย

“แล้วเครื่องมันลงก็โงะอะ”

ฟังสิ่งที่มันพูดสิครับ เจอแบบนี้ผมยิ่งเชื่อหนักเข้าไปอีกว่านี่ไม่ใช่

ความฝัน มันคือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ ตอนที่ผมกำลังหลับอยู่บนเครื่องบิน ไอ้เก็ทกับไอ้โคทก็กำลังคุยโทรศัพท์กันอยู่ ผมเห็นไอ้โคทในช่วงเวลาเดียวกันกับตอนที่ผมหลับอยู่บนเครื่องบิน

ไม่อย่างนั้นมันคงไม่มีคำถามแบบนั้นเกิดขึ้นมาหรอก

ผมสะดุ้งเล็กน้อยตอนที่ไอ้โคทมันเดินเข้ามาใกล้ จากนั้นมันก็จ้องหน้าผม ผมส่งสายตาศายพยายามบอกมันว่าผมอยู่ตรงนี้ ผมได้ยินสิ่งที่มันพูดมองเห็นสิ่งที่มันกำลังทำทุกอย่าง แต่นัยน์ตาที่โคทมองผมนั้นมันว่างเปล่าเกินไป

ว่างเปล่าเหมือนกำลังจ้องสิ่งที่ไม่มีชีวิต

สิ่งที่เป็นรูปปั้นไม้ก็รูปภาพ...อะไรแบบนั้น

“งั้นก็อีกแป๊บเดียวเองนี่ มึงไม่ต้องแะมาคอนโดกูหรอม่่ง”

ผมรู้สึกขนลุกขนพองที่เห็นเพื่อนตัวเองอย่างชัดเจนเต็มๆ ตา แต่คุยเหยยะไรกับมันไม่ได้เลย

“สัด แล้วมึงชี้ที่สนามบินไม่ได้หรือไง เออๆ อยากแะมาชี้ก็แะมา”

ผมเห็นไอ้โคทคว้าผ้าใกล้มือมาเช็ดผม...ครับ มันคว้าผ้ามาเช็ดผมจริงๆ

ตัวผมแข็งๆ ใช่ว่า ผมรู้สึกว่าตัวผมเป็นของแข็ง สัมผัสจากการทำความสะอาดของโคท

อะไรกัน

มันจะมาเช็ดผมทำไม

“งั้นเดี๋ยวกูไปรับไอ้ป๊ากับมึงด้วยเลยละกัน”

เดี๋ยวก่อน มันจะมาจับผมกับไอ้เก็ทเหวอ อย่าเพิ่งได้มัย ผมยังคิดอะไรไม่ออกเลย

ตอนนั้นถ้าอ้าปากได้ผมคงอ้าปากค้างไปแล้ว จะไปมีอารมณ์มาเสวนากับโคทได้ยังไงกัน ในเมื่อผมกำลังอยู่ในพื้นที่ส่วนตัวของมัน แถมยังเพิ่งรู้ด้วยว่าเพลย์บอยคนนั้นเม่งเนิร์ดขนาดนี้

มันเป็นเรื่องจริงอีกด้านของโคทที่ผมเพิ่งรับรู้ แต่ก็ช่างเถอะ นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญในตอนนี้

เรื่องใหญ่ที่สุดก็คือ...ทำไมผมถึงกลายมาเป็นแบบนี้ได้!

“เออ แค่นี้แหละ”

โค้ทก็ดวงสายไปแล้ว พอมันเซ็ดผมเสร็จมันก็เอาแต่จ้องมองผม

เอ่อ...เพื่อน มันแปลกๆอยู่นะที่มึงเอาแต่จ้องกูแบบนี้

“เฮ้อ คิดไปคิดมา กูนี่ทำเป็นเล่นใหญ่อย่างกับมึงตายแล้ว”

เอ่อ...มันว่าไงนะ มันคุยกับผม แปลว่ามันรู้เหอว่าผมอยู่นี่

ผมอ้าปากพยายามส่งเสียง แต่สุดท้ายเสียงที่ออกไปก็เป็นเพียงลมเปล่าๆ ไม่ใช่เสียงพูดอะไรใดๆ

“เชี่ยละ ถ้าไอ้เก้ทมาเห็นมันคงตกใจ” โค้ทเริ่มจับบางอย่างบนตัวของผม ผมได้ยินเสียงกุกๆกักๆ แล้วโลกที่เห็นก็เอียงไปหมด เพราะโค้ทแหม่งหัวผม...ครับ โค้ทแหม่งหัวผมจริงๆ “มึงไปอยู่ในตู้เสื้อผ้าก่อนก็แล้วกันนะ”

เริ่มแน่ใจแล้วว่าสิ่งที่ผมอยู่ในตอนนี้ก็คือกรอปรูป เพราะเห็นเงาสะท้อนจากกระจกตู้เสื้อผ้าว่าผมอยู่ในกรอปรูปจริงๆ และก็กำลังจะถูกไอ้โค้ทยัดเข้าไปเก็บในตู้ แถมมันยังเอาเสื้อผ้าหลายตัวมาวางทับเอาไว้อีก

ภาพที่เห็นจึงมืดสนิท แต่ทว่ายังรู้สึกตัวอยู่ เหมือนตอนที่กำลังหายใจปกติดีหมดทุกอย่าง ไม่ได้ยินเสียงอะไรนอกจากเสียงฝีเท้าของโค้ทที่ตังขึ้นภายนอกตู้เสื้อผ้า

เชี่ยยย นึกถึงอยู่ในรูปตัวเองได้จริงๆ เหออะ

และประเด็นที่สำคัญกว่านั้นก็คือ...การที่คนเราจะมีรูปเพื่อนในกลุ่มซึ่งไม่ค่อยสนิทแหว่นไว้ที่ฝาผนังห้องนอนมันจะมีได้ก็เหตุผลกัน แล้วถ้าหากว่าโค้ทมันบริสุทธิใจ มันจะรีบซ่อนรูปของผมเพราะไม่อยากให้เพื่อนคนอื่นมาเห็นทำไม

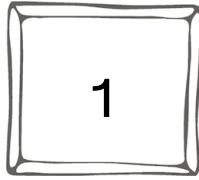
หรือว่า...

หรือว่ามันจะแอบชอบผม

มะ...ไม่จริงน่า คนที่เป็นเพลย์บอยอย่างโค้ทเนี่ยะ

แหม่งดูเป็นไปไม่ได้สุดๆ

มันไม่น่าจะมาแอบชอบผมที่เป็นเพื่อนของมันได้เลย

ผมไม่มีทางรู้สึกปกติ กับสิ่งที่ผมเพิ่งประสบพบเจออย่าง
แน่นอน

ก็ผมมารับผมพร้อมกับไคท์ ผู้ที่ผมรู้แล้วว่ามันเคยมีรูปของผม
ติดอยู่บนผนังห้องนอนก่อนที่ไอ้เกิทจะไปถึงคอนโดของมัน แน่หนอนว่าผม
ยังไม่ปักใจเชื่อว่าไคท์มันจะแอบชอบผม แต่ที่แน่ๆ คือรู้สึกงุนงงไม่น้อย
ที่มันมีรูปผมอยู่ในห้องนอนของมัน ไม่รู้จริงๆ ว่ามันมีเหตุผลอะไร

และผมก็โคตรจะไม่รู้ด้วยว่าทำไมผมถึงกลายเป็นแบบนั้นไปได้
แบบที่จิตผมสามารถไปอยู่ในรูปของตัวเองในยามที่กายหยาบของผมหลับ

ทางเดียวที่ผมจะพิสูจน์ได้ว่ามันเป็นแบบที่คิดจริงๆ ใหม คือผมต้อง
ถามไอ้ไคท์ว่ามันมีรูปของผมในห้องนอนหรือเปล่า ถ้าไม่มี...แปลว่าสิ่งที่
เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้จะเป็นเรื่องที่ผมละเมอเพ้อพกไปเอง

“ได้ข่าวว่ามึงตดหน้ารูปโมนาลิซาเหวอะ ฮ่าๆๆ” เกิทแซวขึ้นมา
ทำให้ผมลืมหูลืมตาอยากถามไคท์ไปชั่วขณะ

“กูไม่ได้ตด ไอ้สาดตด” ผมโวยวาย

คืออย่างนี้ครับ ก่อนหน้านี้ที่ผมยังอยู่ปารีส ผมเดินทางไปพิพิธภัณฑ์
ลูฟวร์เพราะกะจะไปยลโฉมงานศิลปะระดับโลกอย่างภาพวาดโมนาลิซา
จำได้ว่าตอนนั้นคนแออัดกันเยอะเยอะฉิบหายเพื่อรอดูภาพวาดฝีมือ
ของเลโอนาโด ดา วินชี ผู้ลวงลับ ผมหงุดหงิดอยู่แล้วเป็นทุนเดิมจากการ

ที่ทะเลาะกับแฟนแบบข้ามประเทศ การที่ต้องไปเจอคนเยอะๆ แบบนั้น ทำให้ผมไม่สบายใจมากกว่าเก่า

จนกระทั่งมีชายคนหนึ่งตะโกนบอกคนไปทั่วว่าผมตก (เหมือนแม่งหมั่นไส้ผมมาตั้งแต่ชาติปางไหนอะ) ทำให้มนุษย์ทุกคนตรงนั้นมองผมด้วยสายตาประณามหยามเหยียดในสิ่งที่ผมไม่ได้ก่อ ผมที่หัวร้อนอยู่แล้ว จึงต้องรีบออกจากที่ตรงนั้นอย่างเก้อเขินวราวด และก็ได้มองหญิงสาวในภาพวาดอยู่เพียงสองวินาทีเท่านั้น

ทันเห็นเพียงแค่นี้วาระฝึกจริง ๆ

โถ แต่มบุญญ์นี่หนอ

นั่นเป็นเหตุการณ์ก่อนที่ผมจะเดินทางกลับมายังประเทศไทย เรื่องชวนหงุดหงิดมากมายหลายอย่างทำให้ผมเอาแต่ดูหนังตลอดการเดินทาง และก็เผลอหลับเอาต่อนอนก่อนใกล้จะถึงเวลาแล่นดิ่ง ซึ่งเป็นตอนเดียวกับที่ผมเห็นภาพในห้องนอนของไอ้โค้ทนั่นแหละ

“มึงคือตานาน” โค้ทก็อดอกแล้วมองผมยิ้ม ๆ ด้วยท่าทางที่แสนจะเท่ “เป็นกูจะเก็บเรื่องนี้ไว้เล่าให้ลูกหลานฟัง ไม่ค่อยมีใครมีโอกาสได้ไปตดหน้ารูปไมเนลิสซาจริง ๆ นะเว้ย”

ผมส่งยิ้มผิด ๆ ไปให้มัน รู้สึกแย้จิบหายที่ผมมองเพื่อนตัวเองด้วยสายตาผิดปกติไป ทั้ง ๆ ที่มันไม่มีอะไรผิดปกติเลย

ไอ้คนที่ผิดปกติจริง ๆ มันคือกูนี่แหละเว้ย ให้ตายสิพับผ่า

“ตามมา ๆ” เก๊ทเดินนำหน้าไป ผมลากกระเป๋าไปพลางเดินไปพร้อม ๆ กับโค้ท

โอกาสของผมมาถึงแล้ว แม้จะยังรู้สึกฝืน ๆ แต่ผมคิดว่าผมควรตัดสินใจที่จะรับตามันก่อนที่โอกาสของผมจะหลุดลอยไป

“โค้ท” ผมเอ่ย

“หืม?”

“มึงมีรูปกูอยู่ในห้องนอนมึงมั๊วะ?”

“แค็ก ๆ ๆ” จู ๆ โค้ทก็โออย่างรุนแรงจนผมต้องเอื้อมมือไปแตะไหล่ของมันเลยทีเดียว ผมคงจะถามมันตรงเกินไปมั้ง มันถึงได้ล้าลึกขนาดนี้

“ไหวมัย”

“ไหวๆ” มั่นยกมือเป็นเชิงบอกผมว่าไม่เป็นไร “เมื่อกี้มึงถามกูว่าอะไรนะ”

“ในห้องนอนมึงมีรูปกูหรือเปล่า”

“บ้า จะไปมีได้ยังไง” ไคท์เสียงดังขึ้นนิดหน่อย “ห้องกูมีแขกมาเยือนเสมอแหละ กูจะเอารูปคนที่หล่อกว่ากูไปไว้ในห้องทำไมให้กะแนนกูลดวะ มึงนี่ถามอะไรพิลึกๆ”

เออ จริงของมัน บางทีเรื่องนี้มันอาจจะพิลึกเกินไปก็ได้

อาจจะเป็นเพียงแค่ความฝัน...

แต่ก็นะ ถ้าเป็นความฝันจริงมันก็คงเป็นความฝันที่แม่งสมจริงฉิบหาย เป็นฝันที่น่าสับสนงงวยสุดๆ เพราะตั้งแต่ตอนที่ผมเห็นห้องนอนไอ้ไคท์จนถึงตอนนี้ ผมก็ยังไม่ได้นอนสักวินาทีเลยเหอะ

แล้วสรุปมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“มึงแน่ใจนะว่าไม่มี”

“ตกลงแล้วปีย ทำไมกูต้องมีรูปมึง” ไคท์ยังคงยืนยันคำเดิม

แม่ง หรือจะคิดไปเองว่าผมเห็นห้องนอนไอ้ไคท์ผ่านรูปของตัวเองวะ

“คืนนี้เอาใจวะไคท์” เก็ทเดินช้าลงเพื่อที่จะได้เดินไปพร้อมๆ กับไคท์

“เฟรนด์มันยืนยันว่ามึงต้องไปให้ได้ ที่ร้านนั้นมีคนงานดีเยะนะเว้ย”

“ไปสิครับ ทำไมจะไม่ไป”

“ตอนอยู่บนรถเมื่อกี้มึงยังบอกเลยว่าไม่ไป”

“คนเรานั้นเปลี่ยนใจกันได้!”

ผมมองแผ่นหลังของไคท์ที่เดินตึกูไปกับไอ้เก็ท บทสนทนาของมันเป็นสิ่งที่ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าไคท์แม่งน่าจะเป็นคนสุดท้ายบนโลกใบนี้ที่จะมีรูปผมประดับเอาไว้ในห้อง

เพลย์บอยอย่างมันไม่น่าจะมาชอบคนอย่างผม...คนที่มันเป็นเพื่อนมัน

สิ่งที่ผมเห็นคงเป็นเพียงมนตราชั่วครู่ที่ไม่รู้ว่าทำไมมันถึงได้เกิดขึ้นกับผมคนนี้

แต่ผมยังเชื่อว่าผมไม่ได้ตาฟาด ความรู้สึกตอนที่ติดอยู่ในรูปนั้น

เหมือนตอนที่ผมกำลังเดินตามหลังเพื่อนทั้งสองคนอยู่ตอนนี้แหละ ผมอายุยี่สิบสอง แถมยังตัวโตเป็นควาย ทำไมจะแยกไม่ออกว่าความรู้สึกไหนคือความรู้สึกที่เป็นของเราและเป็นสิ่งที่เรากำลังรู้สึกอยู่จริง ๆ

แล้วสิ่งที่ผมเห็นก่อนหน้านี้ ผมก็มั่นใจจนบอกลำเลิกว่าผมไม่ได้เพื่อเจ้าไม่ว่าเรื่องนี้มันจะมีความหมายว่ายังไงก็ตาม โค้ทมันก็ให้คำตอบผมไม่ได้ ฉะนั้นสิ่งที่ผมต้องทำต่อไปก็คือ คงต้องลองพิสูจน์อะไรบางอย่างด้วยตัวของผมเอง

อย่างน้อยก็ต้องยืนยันให้ได้ว่าผมไม่ได้สติหลอนไป

* * *

แม้จะเหนื่อยสาวยตัวแทบขาด แต่ผมก็ยังทำใจหลับไม่ลงอยู่ดี

คือว่า...ผม...เอ่อ...ผมกลัวครับ

กลัวว่าจะต้องไปอยู่ในกรอบรูปอีก แล้วหัวผมก็หยุดคิดไปต่าง ๆ นานาไม่ได้ ถ้าต้องกลับไปอยู่ในกรอบรูปและไม่สามารถถลอบออกมาใช้ชีวิตปกติได้อีกต่อไป ผมว่าอันนั้นมันคือความทุกข์อย่างหนักหนาสาหัสยิ่งกว่าตายไปก่อนที่จะได้บอกรักคนที่เรารักอีกนะ

ฉะนั้นสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ในตอนนี้คือ...ผมใกล้จะประสาทแตกเต็มทน เพราะอีกใจหนึ่งผมก็ยังอยากรู้ว่ามันคืออะไรและเกิดขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อผมเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังไม่ได้ ก็คงต้องลองผิทดลองดูด้วยตัวเอง จนกว่าผมจะได้คำตอบนั้นแหละ

หลังจากที่ตื่นพล่านอยู่บนเตียงไปมา ในที่สุดผมก็คิดว่าควรจะทำยังไงต่อ ผมสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ พยายามตั้งสติเพื่อวางแผนให้กับตัวเอง อันดับแรก...ผมควรต้องนอนก่อน

บอกเลยว่าแหม่งเป็นขั้นตอนที่ผมยินดีพร้อมที่จะทำมากที่สุด ร่างกายของผมมันไม่สามารถฝืนให้ตัวเองตื่นได้อีกต่อไปเนื่องจากเหนื่อยจนบอกลำเลิก ผมจึงพาตัวเองไปที่เตียงหลังจากที่ปิดไฟปิดผ้าม่านทุกอย่างแล้ว จากนั้นผมก็...

ครี๊ด ครี๊ด

ไต้ยีนเสียงโทรศัพท์สั้น

แม่งเอี้ยยยย ใครโทร.มาวะ!

แต่ความโกรธของผมนั้นก็ละลายหายไป แปรเปลี่ยนเป็นความตกใจ
แทบจะในทันทีเมื่อเห็นชื่อของคนที่โทร.เข้ามา

ฉิบหายละ ผมลืมแฟนตัวเองไปเลย

“ฮัลโหล”

[ปิ๊ยะถึงไทยแล้วเหร้อ ทำไมไม่โทร.มาบอก นี่เราไม่ได้เจอกันมา
จะยี่สิบวันแล้วนะ]

ผมกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ ปกติแล้วอะตอมไม่ใช่คนที่จะ
หงุดหงิดกับอะไรง่าย ๆ แต่เรื่องนี้ผมผิดจริง...ผมน่าจะติดต่อแฟนทันที
ที่ตัวเองลงจากเครื่อง และอีกอย่างหนึ่ง...เราสองคนยังไม่ได้เคลียร์เรื่องที่
ทะเลาะกันตอนผมอยู่ปารีสเลย เรียกได้ว่าผมอาจจะโดนทั้งขึ้นทั้งล่อง

“ขอโทษ นี่ก็เพิ่งถึงคอนโดเอง เลยยังไม่ได้โทร.หาตอม” ผมรู้สึกผิด
จากใจจริง “ขอโทษจริง ๆ นะ”

[แล้วใครไปรับปิ๊ยะอะ]

“โอ้เก๋ทักกับไอ้โคห์”

[อ้อ]

“...”

[ที่จริงปิ๊ยะบอกให้เราไปรับปิ๊ยะก็ได้นะ]

“ไม่ยากรบกวนตอม” ผมเอ่ยเสียงอ่อย คือผมเป็นห่วงแฟนนะ
ไม่ค่อยอยาก让他ขับรถจากใจกลางกรุงเทพฯ เพื่อมารับผมที่สุวรรณภูมิ
ซึ่งมันเป็นระยะทางที่ไกลอยู่เหมือนกัน และที่สำคัญ...เราสองคนทะเลาะ
กันอยู่ไม่ใช่หรือไง

หรือถ้าอะตอมลืมไปว่าเราทะเลาะกันอยู่ผมว่าก็โอเคนะ มันดีจะตาย
ที่ไม่ได้อยู่ในบรรยากาศมาดๆกับคนที่เรารักอะ

[รบกวนอะไรกัน เราคบกันมาจะปีหนึ่งแล้วนะ ไม่ต้องเกรงใจกัน
เหรอก]

“เหะๆ จันเอ๋ยไว้คราวหลังเราจะรบกวนตอมนะ”

[อึม] เสียงของอะตอมในตอนนี้เป็นเหมือนกำลังอยู่ภายในรถ

“ตอมกำลังจะไปไหน”

[กำลังจะออกไปหาอะไรทาน]

“โทษทีนะ ถ้าเราไม่เห็นอ๋ เราคงพาตอมไปแล้ว”

[วันหลังค่อยมาเจอกันก็ได้ อีกสองวันก็เปิดเทอมแล้วนี่ เจอกันวันนั้นเลยก็ได้]

“ไม่เอา อยากเจอตอมพรงนี่อะ”

[เราไม่ว่างแล้วนะสิ นัดกับเพื่อนไปแล้ว ว่าจะไปดูเกลดอร์กัน]

“ไปกับพวกนั้นแหละ”

[ใช่]

“เราไปด้วยได้มั๊ย”

[ไม่แน่ใจแฮะ] อะตอมเอ๋ย [ป๊าก็รู้ว่าเพื่อนเรามีแต่พวกติสต์ ถ้ามีคนนอกไปด้วยในทริปที่คุยกันไว้แล้วว่ามีคนไปแค่นี้ เรากลัวว่าเพื่อนเราจะอึดอัดใจ]

“อ้อ” ผมพยักหน้ารับรู้ทั้งๆ ที่อะตอมไม่เห็น เขาเป็นเด็กคณะศิลปกรรม และก็มีเพื่อนๆ รอบตัวที่เตาใจยาก เหมือนอย่างที่เข่าเพิ่งจะเล่าให้ฟังนั่นแหละ “ถ้างั้นก็...เจอกันวันเปิดเทอมนะ”

[อึม]

“นี่ตอม”

[ว่าไง]

“ตอมมีกรอปรูเราในห้องของตอมบ้างปะ”

ผมถามออกไปอย่างยั้งปากตัวเองไว้ไม่ทัน สถานการณ์ที่กำลังพบเจออยู่ตอนนี้ทำให้ผมให้ความสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษโดยที่ผมเองก็ไม่ได้รู้ตัว

[มีสิ ทำไมจะไม่มี] อะตอมตอบหลังจากที่เงิบไปครู่ใหญ่ [แฟนเราทั้งคนนะ]

ผมยิ้มออกมาอย่างอบอุ่นใจ อย่างน้อยในช่วงเวลาที่กำลังมีนงและชวณลับสน แฟนผมก็ยังสร้างความสบายใจให้กับผมได้ เพราะถ้า

สมมติฐานผมเป็นจริงในเรื่องที่ว่าผมสามารถเข้าไปสิงอยู่ในรูปของตัวเองได้
แบบนี้มันคงจะไม่เลวร้ายเท่าไรหากรูปที่ผมจะเข้าไปอยู่ตอนที่ผมหลับ
คือรูปที่อยู่ในห้องของแฟนตัวเอง

“งั้น...เดี๋ยวเจอกันนะตอม”

[กรับ]

อะตอมคงไม่รู้หรือกมั้งว่าคำว่าเดี๋ยวเจอกันของผมมันไม่ใช่การ
เจอกันในแบบปกติ

ผมคิดว่าผมหลับ...แต่จริง ๆ แล้วผมยังตื่นอยู่

รอบกายของผมมืดมิด ไม่มีแสงสว่างใดๆ เล็ดลอดเข้ามาในสายตา
เหมือนผมเป็นเพียงเซลล์เล็กๆ ที่ไม่มีชีวิต หรืออาจจะมีชีวิตแต่ก็ไม่มีใคร
สามารถมองเห็นได้แม้กระทั่งตัวเอง

ผมมองไม่เห็นอะไรเลย มันเป็นความรู้สึกที่สร้างความลำบากใจ
ให้กับผมมาก เพราะผมต้องอยู่เฉยๆ มองดูความมืดมิดตรงหน้าต่อไป
อย่างเปล่าๆ ปลื้ๆ แม่งโคตรน่ารำคาญเลยที่ขยับหรือพูดไม่ได้ แต่สิ่งที่
เกิดขึ้นตอนนี้ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณอาจจะไม่มีตัวตนอยู่ที่ไหนเลย

นี่มัน...หึหึอะไรเนี่ย ตกลงมันยังงัยกันแน

ผมพยายามบังคับให้ตัวเองตื่น แต่กายหยาบของผมคงเหนื่อยล้า
อย่างหนักจนหลับสนิท ทำให้กายละเอียดที่เป็นเพียงจิตของผมนั้นยังคง
อยู่ แต่ทว่าว่างเปล่า ไม่มีอะไรทั้งนั้นนอกจากความมืดที่อยู่รอบๆ

ผมนึกไปถึงตอนที่ตัวเองอยู่ในกรอบรูปแล้วถูกไคท์นำไปเก็บไว้ใน
ตู้เสื้อผ้า ถ้าผมสิงอยู่ในรูปนั้นจริง ๆ งั้นก็อาจจะแปลว่าสิ่งที่กำลังเห็น
ตอนนี้อาจจะเป็นวิวในตู้เสื้อผ้าของไอ้ไคท์

เวลาน่าจะผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว และผมก็ได้แต่อยู่นิ่งๆ แบบนั้น
เพราะทำอะไรอย่างอื่นไม่ได้ จนกระทั่งได้ยินเสียงกุกๆ กักๆ ซึ่งถ้าให้เดา...
ผมว่าน่าจะเป็นเสียงเปิดตู้เสื้อผ้าของไอ้ไคท์

แล้วเม่งก็ใช้จริง ๆ ด้วย

ไพนมิงบอกว่าไม่มีรูปภูในห่องมิงงไ้ทำ!

เซียไคท์เม่งโกหกผมเธอ แล้วที่เป็นอยู่ตอนนี้มันใช่ใช่มี ผมสามารถสิงอยู่ในรูปตัวเองได้จริง ๆ ใช่มี!

ที่หนักไปกว่านั้นก็คือผมไม่สามารถเลือกได้ด้วยว่าจะไปอยู่ในรูปของตัวเองรูปไหน ผมลองแบ่งพลังวาร์ปแล้วเผื่อว่าจะสามารถไปยังรูปของตัวเองที่แฟนผมเป็นเจ้าของได้ แต่สุดท้ายก็ยังอยู่ที่เดิม อยู่ในรูปของผมที่ไคท์เป็นเจ้าของ ไม่รู้ว่าใครเม่งเป็นคนกำหนดเรื่องนี้

ไม่รู้ว่าใครเม่งเป็นคนทำให้ผมตกมาอยู่ในสภาพอันน่าพิศวงงงงวยแบบนี้ทุกครั้งที่ผมหลับ

ไคท์ในสภาพหน้าแดงก่ำและทรงตัวไม่ค่อยอยู่หีบรูปผมที่มันซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้านำมาวางไว้บนเตียง ทำให้ผมต้องสบตากับไฟบนฝ้าเพดานที่สว่างวาว จากนั้นก็ได้ยินเสียงเหมือนตัวเองโดนแกะออกจากกรอบ ก่อนจะถูกม้วนเก็บ...

ทุกอย่างกลับมามีความมืดมิดอีกครั้งหนึ่ง

ไคท์คงรีบเก็บรูปเพราะว่าผมถามมัน ซึ่งว่ากันตามตรง มันไม่จำเป็นต้องจริงจังกับคำถามง ๆ นั้นของผมก็ได้ คนเรามีรูปเพื่อนในกลุ่มแชะฝาผนังในห้องก็ไม่น่าจะใช่เรื่องผิด เว้นเสียแต่ว่า...มันจะมองว่าเรื่องนี้เป็นความลับที่มันต้องปิดบังเอาไว้ ไม่อยากให้ใครรู้และไม่อยากให้ใครเห็นทั้งนั้น

ผมชักจะได้กลิ่นตุ ๆ อีกแล้ว

เอาเถอะ ผมจะไม่คิดว่าไคท์มันแอบชอบผม เบอร์เซนต์ความเป็นไปได้เม่งยังคงต่ำมาก ๆ ทุกท่านก็คงจะเห็นว่ามันเข้าหากันกับเกิท เพื่อนที่เป็นโคตรอหิมหาเพลย์บอย ไคท์มันคงไปกันกับเกิทไม่ได้หรอกถ้าไม่ได้เป็นคนคล้าย ๆ กันนะ

อีกอย่างผมคิดว่าไคท์ไม่ได้มีท่าทีอะไรที่จะแอบชอบผม ที่ผ่านมามันปฏิบัติกับผมไม่ได้ต่างจากเพื่อน ๆ คนอื่นเลย...ไคท์อาจจะแค่บังเอิญมีรูปผมอยู่ในห้อง และไม่แน่ว่าพื้นที่ข้าง ๆ ที่เป็นจุดบอดซึ่งมองไม่เห็นนั้น

อาจจะเขวณรูปไอ้เกี๋ย รูปไอ้เฟรนด์ หรือรูปไอ้พายเอาไว้ด้วยก็ได้
และถ้าเป็นแบบนั้น...ไคท์แมงก็ยังไม่ควรม้วนเก็บรูปของผมแบบนี้
เพราะการได้เห็นอะไรบางอย่างมันก็ยิ่งดีกว่าการที่เอาแต่มองความมืดอยู่หลายชม
ผมแน่หนึ่งในความมืดมืดอยู่แบบนี้ไปอีกนานสองนาน (ความอดทน
สูงเหมือนกันนะเนี่ยเรา) จนกระทั่งมีแสงสว่างวาบเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง
เชี่ย!

นี่ถ้าผมร้องได้คงร้องไปแล้ว ผมเห็นหน้าไอ้ไคท์แบบโคลสอัพชนิด
ที่ว้าเหว่ทุกอณูขุมขนบนใบหน้าของมันเลยทีเดียว

ดูจากแสงที่สะท้อนในนัยน์ตาและบนใบหน้าของไคท์แล้ว...คราวนี้
ผมน่าจะอยู่ในโทรศัพท์มือถือ

พับผ้าเอ๊ย แมงแอดวานซ์จีบหาย!

ช่างเป็นความแฟนตาซีที่เข้ากับยุคปีสองพันยี่สิบกว่าๆ แบบนี้จริง ๆ

การที่ไคท์มันเลือกรูปไปมาซ้ายขวาหลายต่อหลายครั้งทำให้สิ่งที่ผม
มองเห็นเป็นภาพกะพริบถี่เร็ว เต็มๆ มีดสนิทเต็มๆ ก็สว่างเป็นหน้าไอ้ไคท์
แต่ประเด็นก็คือ...เชี่ยแมงเก็บรูปผมไว้ในโทรศัพท์เยอะเหมือนกันนะ

มึง...เก็บไว้ทำไมวะ

สิ่งที่มองเห็นในตอนนี้มีเพียงใบหน้าของไคท์ ทำให้ผมเผลอจ้องมอง
มันอย่างช่วยไม่ได้ มันเป็นคนหน้าตาดีมาก เผลอๆ ดีกว่าทุกคนในกลุ่ม
ด้วยซ้ำ (แม้ว่ามันจะชอบบอกว่าผมหล่อกว่ามันก็เถอะ) ด้วยความที่หน้าตา
ดีงูตคนได้ทุกเพศ มันก็เลยสนุกสนานกับการใช้หน้าตาของมันไปรยเสน่ห์
ไปทั่ว ซึ่งนั่นกลายเป็นภาพจำของผมที่มีต่อมัน

เพียงแต่ว่าในสถานการณ์แบบนี้ ใบหน้าหล่อเหลาของมันกำลัง
ทำให้ผมรู้สึกห้วนใจ นอกจากมันจะเก็บรูปผมไว้ในห้องแล้ว มันยังกำลัง
ดูรูปผมรูปแล้วรูปเล่าอย่างไม่มีเบื่อจากโทรศัพท์มือถือ ไม่รู้ว่ามันผ่านไป
แล้วกี่นาที แต่ยิ่งผมเห็นภาพกะพริบของความมืดสลับกับใบหน้าของไคท์
ผมก็ยังเริ่มใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

หรือแมงจะชอบผมจริงๆวะ

บ้า ไม่มีทาง ยังไงก็เป็นไปไม่ได้

นึกให้ตายยังงี้ก็ไม่น่าจะใช้

ผมจำเป็นต้องฝืนมองหน้าโค้ตต่อไป ไม่ได้รู้สึกรังเกียจจริงอะไรหรอก เพียงแต่ตอนนี้จะให้สบตามันก็เป็นเรื่องที่ผมรู้สึกเกือเขินแปลก ๆ มันอาจจะไม่ได้ชอบผมก็ได้ แต่การที่ผมต้องมารับรู้ว่ามันกำลังดูรูปผมเป็นสิบ ๆ รูปในมือถืออย่างตั้งใจแบบนี้ มันก็สร้างความวูบวาบในหัวใจบ้างนิดหน่อยอยู่เหมือนกัน

เอาเป็นว่าผมจะคิดไปก่อนก็แล้วกันว่ามันไม่ได้พิศวาสจนอย่างผม

คิดแบบนี้แล้วน่าจะสบายใจกว่า ผมเองก็มีแฟนแล้ว ผมไม่ควรรู้สึกหวนไหวกับใครอีกทั้งนั้น

ปัญหาคือ...มีแค่มีคนเดียวเธอที่มีรูปของผม แล้วแฟนผมที่เขาบอกว่ามีรูปผมในห้องนอนล่ะ ผมไม่สามารถเข้าไปอยู่ในรูปพวกนั้นได้เลยเธอ

โอ้ความแฟนตาซีแห่งยุคสองพันยี่สิบกว่า ๆ ไหนมีงตอบคำถามกูเรื่องนี้มาซิ!

... (เสียงแอร์ดัง)

แม่ง ไม่มีใครตอบอะไรผมได้เลย

ถ้าจะถามถึงรูปที่บ้าน...อันนี้ไม่ต้องถามเลย พ่อทิ้งผมไปตั้งแต่ผมยังเด็ก ไม่คิดจะมาแะแสะผมเลยแม้แต่หน่อย (ผมก็เลยไม่แะแสะพ่อเช่นเดียวกัน) และแม่อีกก็เสียไปในเวลาไล่เลี่ยกัน เพราะตรอมใจเรื่องพ่อผมจึงโตมากับคุณยาย ซึ่งผมก็เสียท่านไปเมื่อประมาณสิบปีที่แล้ว นั่นหมายความว่าตอนนี้ผมตัวคนเดียว ใช้ชีวิตอยู่โดยใช้มรดกของยายกับแม่หลังจากที่ย้ายไปบ้านญาติคนนั้นคนนี้อยู่นาน มรดกที่ผมได้รับจำนวนมากพอที่จะให้ผมอยู่ได้อย่างสบาย (จนเกินไป) ฉะนั้นผมจึงค่อนข้างมั่นใจว่าไม่มีรูปของตัวเองที่ไหน แม้กระทั่งที่คอนโดผมก็ยังไม่มียรูปของตัวเอง

คนที่มียรูปผมก็เห็นจะเป็นแฟนของผม...และก็โค้ตคนนี้

จะว่าไปแล้วผมก็อยากวาร์ปไปหาแฟนของผมจัง แม้จะยังง ๆ เรื่องความรู้สึกของไอ้โค้ต แต่ไม่ว่าจะยังงี้ก็ตาม ผมควรจะได้จ้องมองแฟนตัวเองมากกว่าเพื่อนผม

การที่ได้มองเห็นโคที้ใกล้ขนาดนี้แถมยังเอาแต่มองมันแบบนี้เรื่อย ๆ ...
มันทำให้ผมรู้สึกผิดกับอะตอมชิ้นมาอย่างไงก็ไม่รู้

เฮ้ออออ นี่มันเหนื่อยโคตร ๆ

ผมเพิ่งค้นพบเดี๋ยวนี้เนืองว่ากายหายของผมได้รับการพักผ่อนอย่าง
เต็มอิมในตอนจิตของผมไปอยู่ในรูป แต่ถึงอย่างนั้นผมก็รู้สึกเหนื่อยอยู่ดี
ปกติแล้วคนเราควรจะได้หยุดพักการรับรู้ที่มีต่อโลกใบนี้อยู่บ้าง แต่หลังจาก
ที่ผมกลับมาจากปารีส...ผมแหม่งก็ไม่ได้ปิดหูปิดตาจากโลกอีกเลย

ผมต้องมองเห็นความเป็นไปของโลกนี้ต่อไปผ่านรูปของตัวเอง และ
เมื่อคืนผมก็ได้จ้องเพดานห้องไอ้โคที้เกือบทั้งคืนหลังจากที่มันดูรูปผมใน
มือถือของมันเสร็จ

เพราะอะไรนะเธอ

เพราะมัน...ตั้งรูปผมเอาไว้เป็นหน้าจอของมันนะสิครับพี่น้อง!

เชื่อกันครับว่าขนาดตอนที่หน้าจอดับเพราะโคที้มันล็อกหน้าจอทิ้งไว้
เฉย ๆ ผมก็ยังอยู่

โอ้ยยย ภูละปวตหัว

ผมสะดุ้งตื่นตอนใกล้จะเช้า สติกลับเข้ามาสู่ร่างตัวเองเพราะกาย
หายบ่งสัญญาณว่าปวตนี่กะทันหัน รู้สึกขอบคุณกระเพาะปัสสาวะตัวเอง
ขณะทำการเปลี่ยนรูปหน้าจอบนมือถือให้เป็นรูปของผมเอง เพื่อที่จะได้
ไม่ต้องไปสิงอยู่บนหน้าจอมือถือไอ้โคที้เวลาที่หลับอีก

นอนดูเพดานห้องเรานั้นต้องดีกว่านอนดูเพดานห้องเพื่อนแน่ ๆ
ผมขอบอกกกก

แต่หลังจากที่นอนหลับอีกรอบ ผมก็ได้รับรู้ว่าผมยังติดอยู่บนหน้าจอ
มือถือโคที้ ไม่สามารถวาร์ปมาสู่หน้าจอมือถือของตัวเองแม้ว่าจะตั้งรูป
ของผมเป็นวอลล์เปเปอร์อยู่ก็ตาม

เวอร์ละ หรือว่าจิตผมแหม่งจะผูกติดอยู่กับรูปที่อยู่กับไอ้โคที้ เฉพาะ

กับไคท์...แค่ไคท์เท่านั้น!

คิดให้ตายยังไงก็คิดไม่ตกว่าทำไมมันถึงกลายเป็นแบบนี้ จะไปตั้ง
กระทุ้งถามใครก็คงจะมีแต่คนหัวว่าผมแต่งนิยายเพื่อเจ้อเพื่อเรียกกระแส
ให้ตัวเอง ไม่ก็สติไม่เต็มเต็ง

สิ่งที่ผมทำได้จึงมีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ...ทำใจซะ แล้วก็
พยายามทดลองหาวิธีอื่นไปเรื่อย ๆ วิธีไหนก็ได้ที่จะไม่เป็นการจ้องมองหน้า
คนที่หน้าตาดีมาก ๆ ลับหลังแฟนตัวเองแบบนี้ แม้ว่าคนคนนั้นจะเป็นเพื่อน
ในกลุ่มของผมเองก็เถอะ

ก็ในเมื่อมันหล่อ แถมบางครั้งก็ยังมีมุนน่ารักซะขนาดนั้น

ผมว่าผมน่าจะได้อ้างไคท์ซะจนผมทิ้งตัวเองแทนอะตอมเลยด้วยซ้ำ
ไม่ต๊เลย...ไม่ต๊เลยจริงๆ

หลังจากลืมหืมตาตื่นขึ้นมา ผมก็ทำใจอยู่นานสองนานว่าวันนี้คงไม่ได้
ไปเจออะตอม อันที่จริงผมอยากไปเจอเขามากนะ อย่างน้อยการไปเจอเขา
ก็อาจจะทำให้ผมรู้สึกผิดน้อยลงที่ไปอยู่ในห้องและมองคนอื่นทั้งคืนแบบนั้น
แต่ผมก็ไปเจอเขาไม่ได้อยู่ดี

แล้ววันนี้ผมควรจะทำอะไรละ

เม่ง ชี้เกียจคิดละ ใช้ชีวิตปกติไปนั่นแหละ ทำเป็นปกติทั้งๆ ที่
ไม่ปกตินี้แหละคือทางออก!

ผมตัดสินใจอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดง่ายๆ แล้วเดินลงมาจาก
คอนโดเพื่อไปหาอะไรกินที่ฝั่งตรงข้าม ไม่ลืมหืมที่จะหักคนแถวนั้นเพราะเรา
เห็นหน้าค่าตากันมาหลายปี ทั้งลุงยาม คุณน้ารถเข็นผลไม้ และก็พี่สาว
นิติฯได้คอนโด จนกระทั่งผมต้องผงะเมื่อมองเห็น...ไอ้ไคท์ มันยืนอยู่
หน้าร้านที่ผมกำลังจะเข้าไป

บ้านเม่งก็ไม่ได้อยู่แถวนี้ไม่ใช่เหรอ ทำไมมาแตกข้าวไกลจังวะ!

ผมยืนละล้าละลังอยู่ตรงนั้นนานสองนาน ไม่กล้าลู้งหน้าไอ้ไคท์ทั้งๆ ที่
ลู้งหน้ามันมาทั้งคืนแล้ว

เอาไฉนวะกู ทำไมจู่ๆ การทำตัวปกติเม่งก็ยากขึ้นมาซะอย่างงั้น!

“ยืนทำไรอยู่ล่ะไอ้หนุ่ม” ลุงเกษม วินมอ! ไซค์คิวหน้าคอนโดผม

เอ๋ยหัก “จะไปกินข้าวไม่ใช่เหรอ ก็เข้าไปกินสิ”

วันนี้มันไม่ถ่ายอย่างนั้นสิครับลุง

“อ้าว ปีย์” ผมสะดุ้งโหยงสุดตัวเมื่อคนที่ผมกำลังหลบหน้าอยู่ส่งยิ้ม
ตาหยีและร้องทักมาแต่ไกล “กูมาหาอีกก็แถวนี้พอดีเลยแวะมากินข้าวที่นี่”

แบบนี้ฟังดูเป็นไคร้มาก ๆ จนผมไม่ควรจะคิดอะไรที่น่าอึดอัดใจกับ
เพื่อนอีกต่อไป

นั่นมันไคร้เพื่อนเรา แถมมันยังไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลย ยังเป็นคน
ที่มีกิกอยู่ในแทบจะทุกเซตของ กทม.เหมือนเดิม

สมกับฉายาไคร้เซตละคน

“มึงเพิ่งตื่นหรือเนี่ย”

ผมกะจะหักไคร้กลับ แต่ทันทีที่เห็นเส้นผม คิ้วขนาดกำลังดีไม่หนา
ไม่บาง ดวงตากลมโตภายใต้ขนตาวาวเป็นแพ และจมูกโด่งสวยที่ค่อนข้าง
ทำให้ใบหน้าของคนที่อยู่ตรงหน้าไปทางหล่อจิ้มลิ้มมากกว่าหล่อคมเข้ม ผม
ก็พูดอะไรไม่ออก

แม่งก็เหมือนคนที่ผมมองอยู่หลายชั่วโมงเมื่อคืน แต่ทำไมตัวจริง
กลับดูผ่องแผ้วมากกว่าก็ไม่รู้

แล้วผมจะอะไรนิกกับหน้าเพื่อนวะ ผมแม่งพาตัวเองผิดประเด็น
ไปไกลโซ่ สิ่งที่ควรซีเรียสตอนนี้ก็คือผมควรจะทำทุกอย่างให้ปกติ แม้ว่า
จะรู้อยู่แก่ใจก็เถอะว่าไอ้คนที่เพิ่งบอกผมอย่างเต็มปากเต็มคำว่ามันมาหา
ก็อยู่แถวนี้ มันตั้งรูปผมเป็นวอลล์เปเปอร์โทรศัพท์มือถือ

“อืม กูเพิ่งตื่น” ผมทำเป็นหันซ้ายหันขวา “แล้วไหนะกิกมึง”

“เดี๋ยวเขาก็ลงมาเจอกู” ไคร้พูดเสียงสุมุทไม่มีตกหล่น

“เขาอยู่คอนโดแถวนี้หรอวะ”

“ใช่ แต่ไม่ใช่คอนโดเดียวกับมึงนะ”

“อ้อ แล้วเขาชื่ออะไร”

ไคร้เหลือบมองผมอย่างตกอกตกใจเล็กน้อย โดยปกติแล้วผมไม่ใช่
พวกสอดรู้สอดเห็นเรื่องของเพื่อนถึงขนาดลงดีเทลแบบนี้ แต่ด้วยความที่
อยากจะหนีความจริงที่เพิ่งเจอเรื่องเมื่อคืนเกี่ยวกับไคร้ ก็เลยต้องถามขี้

ลักหน้อย เพราะผมก็อยากให้ไคท์มันเป็นคนที่ผมรู้จักคนเดิม

“ชื่อตัน” มันตอบกลับน้ำเสียงหนักแน่น “มึงไม่น่าจะรู้จักหรือมั้ง”

“อืม ฎก็ถามไปจ้ะแหละ”

ช่วงเป็นบรรยากาศที่ผิดและผิดเกินจะทน ปกติแล้วระหว่างผมกับไคท์จะไม่ใช่อะไรแบบนี้ พวกเราคุยกันถูกคอจะตายแม้ว่าเราจะไม่ใช่มิตรกันก็ตามที

“มึงยังไม่ได้กินไข่ปะ” ผมถามไคท์

“ใช่ กำลังจะเข้าไปในร้าน เห็นมึงก็เลยเดินมาทัก”

“ไปกินด้วยกันมัยละ ก็มึงจะลงมาหาหมิงหรือยัง”

“ยังหรือ” ไคท์มองดูนาฬิกาข้อมือ “น่าจะยังพอมีเวลา”

“จ้ะไปกินด้วยกันเหอะ”

ไคท์ที่ผมเห็นผ่านรูปกับไคท์ที่ผมเห็นตอนนั้นนั้นต่างกันราวกับเป็นคนละคนกัน ผมเรียบเรียงความคิดของตัวเองไม่ถูก แต่ผมว่าผมควรจะตั้งสติเอาไว้ให้ได้มาก ๆ

ไม่ว่าไคท์จะรู้สึกยังไงกับผม ผมเป็นคนที่มีแฟนแล้ว และนั่นก็เป็นเรื่องจริงที่ใคร ๆ ต่างก็รับรู้ด้วย ผมจะต้องมองข้ามเรื่องนี้ไปและพยายามปฏิบัติตัวกับไคท์เฉกเช่นปกติเหมือนที่เคยเป็นมา

เพราะไอ้ไคท์แม่งก็ยังทำตัวปกติกับผมเลย

“นี่ไง หมิงดู น่ารักปะกีกฎ น้องตัน” ไคท์ชวนผมคุยด้วยการอวดรูปกีกฎมันให้ดูผ่านหน้าจอโทรศัพท์มือถือระหว่างที่เรากำลังกินอาหารตามสั่งกัน ผมยิ้มแฉ่ง ๆ ส่งให้มัน รู้สึกขนลุกยังงั้นไม่รู้ที่ได้เห็นสิ่งที่ผมเข้าไปลิสต์อยู่เกือบตลอดทั้งคืนเต็ม ๆ สองตา

“อืม น่ารักดี” ผมตอบทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ตั้งใจมองด้วยซ้ำ แล้วผมก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ “ไคท์”

“หืม”

“ขออภัยโทรศัพท์มึงหน้อยดิ กูลืมเอาโทรศัพท์ลงม่าวะ”

ผมโกหกคำโตออกไป มือถือผมถูกเก็บอยู่ในกระเป๋ากางเกงเป็นอย่างดี แต่ก็จำเป็นต้องบอกไค้ไปแบบนั้น ไม่รู้สิ ถ้าผมยังไม่เห็นของจริง ผมก็คงจะวนเวียนกับสมมติฐานที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์สักที

ไอ้ไค้ทำหน้าที่ซอก ก่อนที่มันจะรีบกดอะไรก็ไม่ว่าในมือถืออีกๆอยู่นานสองนาน กว่ามันจะยอมส่งมือถือมาให้ผมแต่โดยดี

แน่นอนว่าภาพหน้าจอที่เห็นในตอนนี้ไม่ใช่ภาพของผมอีกต่อไป

ผมส่งยิ้มให้ไค้ ทำที่เป็นกดโทรศัพท์ซึ่งผมจำเบอร์ใครไม่ได้นอกจากแฟนตัวเอง ผมก็เลยโทร.หาอะตอม

[ฮัลโล่ นัทเธอ เราขอโทษ เราตื่นสายนิดหน่อย นี่เรา...]

“เอ่อ...อะตอม นี่เราปียิ่งเอง ไม่ใช่หน้ท”

[อ้าว] เสียงของอะตอมฟังดูประหลาดใจ

“ยังไม่ถึงแกลเลอรีเธอ”

[อืม คนยังมาไม่ครบอะ ปียมีไรเธอ ทำไมเอาเบอร์นี้โทร.มา]

“ลืมมือถือไว้บนห้องนะ นี่มือถือของเพื่อน บังเอิญเจอกันที่หน้าคอนโดเรา”

[อ้อ]

“ไม่มีอะไร โทร.หาเฉยๆ ดูแกลเลอรีให้สนุกนะ”

[โอเคครับ]

ผมส่งโทรศัพท์มือถือคืนไค้หลังจากที่โทร.คุยกับแฟนเสร็จ มันรีบกลับคืนไปด้วยใบหน้าแฉ่มขึ้น ให้ตายเถอะ ผมชักจะหงุดหงิดงุ่นง่านกับเรื่องนี้แล้วนะ ทำไมสิ่งที่ผมเห็นในตอนนี้แม่งต้องสวนทางกับสิ่งที่ผมเห็นเมื่อคืนด้วย

ผมไม่เข้าใจ...ไม่เข้าใจทำอะไรเลย

ตกลงสิ่งที่เกิดขึ้นคือมันยังงันแน่

“เหมือนน้องตันจะลงมาแล้ววะ” ไค้ยัดมือถือเก็บเข้ากระเป๋ากางเกงแล้วลุกขึ้นยืน “กูไปดีกว่า ของกูเท่าไรวะ”

“ไม่เป็นไร กูเลี้ยงเอง” ผมบอกไค้

“เออ ชอบใจนะ บาย”

ผมมองแผ่นหลังของไคท์ มันดูริบๆ ยังไงชอบกล คงเป็นเพราะ
ริบไปหาทีกี่มันนั่นแหละ แต่ก็ยังไม่นึกใจเชื่อสิ่งที่ผมเห็นอยู่ดี

ลองเดินตามหลังมันออกไปดูดีมัยว่าแม่งมีกีกจริงๆ หรือเปล่า

ผมรู้สึกแย้จิบหายที่ต้องคิดกลับหลังเพื่อนแบบนี้ แต่การที่ผมได้เห็น
ไคท์ เห็นห้องนอนซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัวและสุดแสนจะสวนทางกับบุคลิก
เพลย์บอยสุดกู่อย่างชัดเจนเต็มๆ สองตา ผมก็อดอยากรู้ไม่ได้ว่าเรื่องจริง
มันเป็นยังไง

ผมจ่ายเงินค่าอาหารแล้วเดินตามหลังไคท์ไป คิดในใจว่าอีกสักพัก
เดี๋ยวก็มันก็เดินมาหาอย่างที่ผมบอก ทว่าภาพที่ผมเห็นกลับเป็นไอ้ไคท์
ยืนพิงรถอย่างเหม่อลอย ในมือกดโทรศัพท์มือถืออยู่อย่างนั้น

ไม่เป็นไร น้องต้นของมันเป็นอาจจะเดินมาหาผมชันदनน้อยก็ได้ ผม
ตัดสินใจยืนช่มดูอยู่มุมหนึ่งในที่ที่ไคท์ไม่สามารถมองเห็นผมได้

ห่านาที่...

ลิบนาที่...

ลิปห่านาที่ผ่านไป...ก็ไคท์ก็ยังไม่มา

เหงื่อของผมเริ่มตก แต่ไคท์แม่งก็ยังยืนอยู่ที่เดิม นี่มันมีปัญหา
กับกีกมันปะเนี่ย แต่จากที่ผมดู...อิริยาบถของมันในตอนนี้นั้นดูปกติมาก
ติดจะนิ่งเกินไปด้วยซ้ำ

แล้วในอีกไม่กี่นาทีต่อมา ไคท์มันก็เริ่มขยับ

ผมรู้สึกตื่นเต้นพลางเดินตามหลังมันไป เดว่ามันคงจะไปพบ
น้องต้นที่ไหนสักแห่งแถวๆ นี้ ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้นมันก็ดี ผมจะได้เลิกคิด
สักทีว่าเพื่อนคนนี้มีผมมีสัมพันธ์กับผม

สถานที่ที่ไคท์เดินมาคือร้านกาแฟที่มีบรรยากาศอบอุ่น ผมเคยมา
ร้านนี้ครั้งสองครั้งเพราะมันอยู่ใกล้ๆ คอนโดผม แต่เรื่องนั้นไม่ใช่ประเด็น
สำคัญในตอนนี้

ผมยืนรอดูอีกประมาณยี่สิบนาที ภาพที่ผมเห็นคือไคท์มันก็นั่งนิ่งๆ
อยู่ในร้านกาแฟ ไม่เห็นจะมีใครมาหาเหมือนที่ผมว่า

ด้วยความสงสัยสุดที่จะพรรณนา ผมตัดสินใจเปิดประตูผางเข้าไป
ในร้าน จากนั้นก็เดินไปหิ้งตัวลงนั่งตรงหน้าไคท์

มันตกใจจนอ้าปากค้าง

“มาได้ไง”

เหอะ กูยังไม่ได้แยกจากมึงเลยเหอะตั้งแต่ออกจากร้านอาหารอะ

“หรือน้า” ผมแก้งทำเป็นสงสัยเสียงเอาแต่ใจ

“หา”

“เลี้ยงกูหน่อยดิ”

ไคท์ทำหน้านิ่งนิดหน่อย ก่อนที่มันจะเอ่ย “ซาเซียวเย็นไปรับสองปั้ม
ไซ้มัย”

ผมพยักหน้า รู้สึกประหลาดใจที่มันจำดีเทลเครื่องดื่มน้โปรดของผม
ได้ทั้งๆ ที่ผมจำเครื่องดื่มน้โปรดของมันไม่ได้ด้วยซ้ำ มันลุกขึ้นเดินไปสั่ง
เครื่องดื่มน้ให้ผมโดยไม่เอะใจอะไรว่าปกติผมไม่ใช่คนที่ใช้เพื่อนแบบนี้

สายตาของผมมองไปยังเป้าหมายที่แท้จริง นั่นก็คือโทรศัพท์ของ
ไคท์ที่วางอยู่บนโต๊ะ

เมื่อทางสะดวก ผมขยับนิ้วไปจิ้มที่หน้าจอเพียงแค่นึงที่

แล้วก็พบว่า...รูปของผมได้กลับมาเป็นวอลล์เปเปอร์หน้าจอของไคท์
อีกครั้ง

ผมจ้องมองไคท์ด้วยสายตา ที่ต่างออกไปจากเดิม จนมันสังเกตได้ว่าผมผิดปกติไป มันขยับตัวเล็กน้อยอยู่ฝั่งตรงข้าม สีหน้าแสดงความอึดอัดอยู่บ้าง

“จ้องกูทำไมวะ” ไคท์ถามเก๋ๆ “หรือว่าหน้ากูมีอะไรติด”

ใจผมนึกไปถึงตอนที่รู้จักมันครั้งแรก นั่นก็คือวันเปิดเทอมแรกของการเรียนชั้นปีที่หนึ่ง มันเป็นเพื่อนใหม่สำหรับผม แต่เป็นเพื่อนเก่าที่เคยเห็นหน้าค่าตามาบ้างของไอ้เก๋กับไอ้เฟรนด์ เพื่อนในกลุ่มของผม ฉะนั้นผมกับมันจึงกลายเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันไปโดยปริยาย

ในระหว่างนั้น...ไม่มีสัญญาณใด ๆ จากไคท์ที่แสดงออกว่ามันแอบชอบผมเลยแม้แต่นิดเดียว

“กูว่ากูไปดูของหวานเพิ่มดีกว่า” ไคท์ลุกขึ้นกะทันหัน “มึงเอาอะไรปะ”

ผมส่ายหน้าเบา ๆ ก่อนจะมองตามหลังคนที่นั่งอยู่ด้วยกันเมื่อสักครู่ ความคิดมากมายวนเวียนในหัวผมเต็มไปหมด ส่วนใหญ่จะเป็นความทรงจำที่ผ่านๆ มาระหว่างผมกับไคท์

ก็นั่นแหละ จนแล้วจนรอดผมก็ยังไม่กล้าบอกว่าไคท์มันจะแอบชอบผมได้ยังไง

รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่โทรศัพท์มือถือของผมสั่น อะตอมส่งข้อความมาหาพร้อมกับรูปแกลเลอรีที่เขากำลังดูอยู่ตอนนั้นมาให้

ภาพที่อะตอมส่งมาให้ผมได้สติ

เซี่ยเอี้ย

นี่กำลังทำหะอะไรอยู่!

มันสำคัญยิ่งถ้าโค้ทมันจะชอบหรือไม่ชอบ ในเมื่อผมมีแฟนแล้ว และผมก็รักแฟน ถ้าเพื่อนคนนี้นั้นจะชอบผม แล้วผมจะทำอะไรได้นอกจากเสียจากการได้รู้ว่าตัวเองสามารถมาสิงอยู่ในภาพหน้าจอโทรศัพท์ของเพื่อนได้...

มันก็เท่านั้นเอง

ผมส่งรูปแกว้กาแฟของตัวเองกับโค้ทไปให้อะตอมบ้าง เป็นการรายงานชีวิตประจำวันในแบบที่คนเป็นแฟนกันยุคนี้เขาทำกัน อะตอมตอบกลับมาอย่างรวดเร็วแถมยังบอกผมอีกว่าตามสบาย ช่างเป็นแฟนที่น่ารักและก็ให้อิสระผมจริง ๆ

แต่ว่ากันตามตรง...คนที่จะเข้ากับผมได้ก็ต้องเป็นคนที่เข้าอกเข้าใจตัวผมประมาณหนึ่ง เพราะในบางอารมณ์ผมก็อยากอยู่คนเดียว อย่างเช่นการไปบาร์สโดยที่ไม่ได้พาอะตอมไปด้วยนี่ก็เป็นหนึ่งในส่วนที่เป็นตัวผมเหมือนกัน (นั่นแหละครับคือประเด็นที่ผมกับอะตอมทะเลาะกันในตอนนั้น)

ไม่ใช่ว่าผมไม่อยากจะเขาไปด้วย แต่ผมลองชวนเขาแล้วครับ เขาติดนั้นติดนี้ ว่างไม่ตรงกับวันที่ผมว่างเลย ฉะนั้นผมจึงไปคนเดียวอย่างที่เห็น

แล้วพอลืมมาปั๊บ...ก็ได้พลังวิเศษกลับมาปั๊บ

ไม่รู้เรียกว่าวิเศษหรือว่าเหนือธรรมชาติได้หรือเปล่า แต่มันก็ไม่ปกติอะนะ

โค้ทวางแผนขนมนักลงตรงหน้าผม ก่อนจะเชิญชวนให้ผมกินเป็นเพื่อนมัน ผมส่ายหน้าเบา ๆ คนอย่างผมมันไม่ถนัดของหวาน (แต่ชาเขียวเย็นของผมต้องใส่ไซรัปนะ)

“เอามือถือมาแล้วเหรอ” โค้ทถาม

“อืม เดินขึ้นไปเอาที่ห้องเมื่อกี้” ผมโกหกได้สมมุติเป็นบ้า

“แล้วนี่มึงไม่ต้องไปเจออะตอมเหรอ”

“เขาไปไกลเลอรู้กับเพื่อน”

“อ้อ”

โค้ทพยักหน้าเบา ๆ เป็นเชิงรับรู้ ก่อนที่มันจะเอร็ดอ่อยกับเค้กมะพร้าวที่ร้านนี้ทำเอง ปกติแล้วผมมักจะไม่ค่อยได้อยู่กับเพื่อนคนนี้ สองต่อสองเท่าไรนัก ฉะนั้นบรรยากาศเงียบ ๆ แบบนี้แหละคือบรรยากาศที่แท้จริงระหว่างผมกับโค้ท

“มึงชอบ ดาปพิฆาตอสูรเหรอ” ผมเอ่ยขึ้นอย่างหาเรื่องชวนคุย ทันใดนั้นโค้ทมันก็ล้าลึกแก้กัณฑ์ “เฮ้ย โอเคมัยนะ”

“โอเค ๆ กูตกใจเฉย ๆ” มันเอามือลูบอกตัวเอง “มึงรู้ได้ไงว่ากูชอบ” ผมเลิกคิ้วสูง ลืมไปว่าคำถามของผมแม่งมาจากของเล่นมากมายในห้องของโค้ทที่ผมเคยเห็นตอนเข้าไปอยู่ในรูป เรื่องที่มันเริ่ดมากขนาดนี้คงเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยมีใครรู้ นี่ถ้าผมไม่เห็นสิ่งเหล่านั้นผ่านพลังวิเศษอันบ๊อง ๆ บวม ๆ ของผม ก็คงไม่มีวันรู้ว่าโค้ทจะมีมุมแบบนี้

“กู...เดาเอานะ”

“เดาถูกเฉย” โค้ทเอามือเกาท้ายทอยตัวเอง “มีแค่ไอ้เก้ทมั้งที่รู้ว่ากูชอบอะไรแบบนี้ มันชอบเวะไปซี้ที่คอนโด ก็เลยเห็นของสะสมของกู”

อืม กูก็เห็น

“กูมีเยอะมากเลย ไม่ใช่เฉพาะเรื่องนี้นะ ฟาพิภพไททัน กูก็มี สตาร์วอร์ส, แฮร์รี่ พอตเตอร์ด้วย วันพีซ, มหาเวทย์ผนึกมาร, วันพีซเมเน...” นัยน์ตาเป็นประกายของโค้ทเริ่มหม่นลงตอนที่สบตากับผม “เหะ ๆ โทษที”

“ขอโทษทำไม”

“เริ่ดแบบนี้มันไม่เทเลยใช่มั้ย”

“เกี่ยวไรกับเทไม่เทวะ” ผมตอบทั้ง ๆ ที่เข้าใจความหมายของโค้ทที่ผ่านมามันแสดงออกตลอดว่ามันเป็นผู้ชายประเภทที่มีลึกลับ ๆ ทั่ว ๆ ตลอดเวลา มันคงคิดว่าผมจะตัดสินมันเพียงเพราะมันเปิดเผยความชอบให้ผมรู้มั้ง แรก ๆ ผมก็ตกใจแหละ แต่ตอนนี้ผมรู้สึกได้แล้วว่าความเริ่ดอะไรแบบนี้ก็เข้ากับมันดี “มึงก็ชอบของมึง ไม่เห็นจะทำให้ใครเดือดร้อนนี่”

“เหอ” โค้ทอ้มยิ้ม ก้มหน้าก้มตามองของกินข้างหน้า แต่ผมเห็นพวงแก้มของมันเป็นสีชมพูระเรื่อ “มึงคิดสิ กูก็สบายใจ”

ผมหยิบเครื่องดื่มขึ้นมาดูดูก่อนจะเส่มองไปทางอื่น รู้สึกแปลก ๆ แบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

นี่มัน...ไม่เหมือนการนั่งอยู่กับเพื่อนสนิทในกลุ่มเลย

มันเหมือนกับการเดทมากกว่า

อยู่ดี ๆ ผมก็มาที่นี้จนได้

ที่แรกผมกะจะนั่งโง ๆ ดูซีรีส์ที่คอนโดเฉย ๆ อยู่แล้วเชียว แต่หลังจากที่พ่าย เพื่อนที่ผมสนิทที่สุดในกลุ่มเอ่ยปากชวนมาท่องราตรี แถมยังบอกอีกว่ามือนี่มันเป็นเจ้ามือ ผมก็เลยตัดสินใจออกมา

กับทุกเรื่องราวที่ผมเพิ่งจะพบเจอ...ผมว่าผมก็อยากจะดื่มเหล้าข่มใจเหมือนกันนะ

เหมือนจะไม่เครียดนะ แต่จริง ๆ แล้วเครียดฉิบหายต่างหาก ไม่รู้เกิดบ้าอะไรกับผม และผมก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่มันจะจบด้วย

“เห้ย ฟอกกลับมาแล้ววะ บ่องซู ฮัลโหล ไฮ คนนิจิวะ แคนยูสปีคไทย?” เฟรนด์ที่เห็นหน้าผมเป็นคนแรกเข้ามาอดทักทาย ผมตกใจนิดหน่อยที่เฟรนด์มา เพราะถ้ามันมาย่อมหมายความว่าเพื่อนในกลุ่มที่เหลือเม่งมาหมด

แล้วก็ใช่จริง ๆ ด้วย ผมเห็นเกิท พาย แล้วก็โค้ตเดินมาแต่ไกล

รู้สึกปวดมวนท้องหน่อย ๆ ที่เห็นโค้ต หลังจากที่เขาตัวกลับจากร้านกาแฟ ผมก็คิดว่าน่าจะพักจากการเจอหน้ามันสักพัก อย่างน้อยก็วันนี้ ซึ่งเป็นวันก่อนเปิดเทอม แต่ใครจะไปรู้ว่ามันจะมาที่นี้ด้วย

เหมือนหนีความเครียดแล้วมาเจอความเครียดเหมือนเดิมอะ

หนีเสือปะเสือ (?) ชัด ๆ

“สัด กูไปแค่อาทิตย์เดียว” ผมแตะมือพร้อมกับดึงเฟรนด์เข้ามาสวมกอดกลาย ๆ เป็นเชิงทักทาย “กูนี้กว่าจะมีแค่อั๊พพาย”

“มีมึงกับกูสองคนจะไปสนุกที่ไหน” พายกอดไหล่ผม ผมรู้สึกแย

นิดหน่อย ก่อนหน้านี้ผมคิดได้หมดไม่ว่าการท่องราตรีจะมีหรือไม่มีโค้ท
แต่มาวันนี้...ทุกอย่างพลิกกลับตาลปัตรไปหมด

ขอเวลาผมทำใจนิดหนึ่ง

“มึงจะเลี้ยงหมดไหวปะเนี่ย” ผมถามทั้งๆ ที่รู้คำตอบอยู่แก่ใจ

“นี่ใคร นี่เสียพายนะเว้ย” พายยี้ดอก

“พายแอ๊ปเปิ้ลหรือพายสับปะรด”

“สัด พายที่เป็นคำพายสิวะ

“สามจุดสี่หนึ่งอะไรนั่นปะวะ”

“สามจุดหนึ่งสี่โวย”

“เออ นั่นแหละ”

ไม่ว่าใครก็ชอบแซวไอ้พายในเรื่องนี้ ผมหัวเราะในลำคอทีๆ ก่อนจะ
แหล่มองไปทางโค้ทกับเก็ทที่กอดคอกันส่องดูคนนั้นคนนั้นตามประสาผู้ชาย
รักสนุก

เรื่องของมัน ท่องไว้ว่านั่นมันเรื่องของมัน...

ผมตัดสินใจสายหน้าเรียกสติให้กับตัวเอง จากนั้นจึงค่อยๆ หันไป
พยักพยิตกับไอ้พาย...ปาร์ตี้นี้ควรจะเริ่มได้แล้ว พายจึงกวักมือเรียกบริการ
อย่างคนคุ้นเคยกับร้านนี้ดี เนื่องจากร้านนี้เป็นของพี่แซมบี ลูกพี่ลูกน้อง
ของมันเอง เราห้าคนจึงพากันมาโคตรบอย เรียกได้ว่าถ้าเมาเยี่ยงหมา ที่นี้
ก็มีที่ให้นอนจนกว่าจะสร้าง

ผมนั่งมองเพื่อนๆ บนโซฟา ดูไอ้เฟรนด์ผุดลุกผุดนั่ง เดี่ยวก็นั่งดื่ม
เดี๋ยวก็ไปสูบบุหรี่ ดูไอ้พายเมาท์กับพี่แซมบีเรื่องรถสปอร์ตที่พี่แซมบีเพิ่ง
สั่งจองไป (ได้ยินว่าราคาตั้งยี่สิบกว่าล้านนะ...โห) แล้วก็ดูไอ้เก็ทกับไอ้โค้ท
กระซิบเรื่องคนไหนงานดี คนนั้นเป็นไง แล้วคนโน้นละ

“เอาจริงๆ เลยนะเก็ท” เฟรนด์ที่กลับมา นั่งพูดเสียงดัง “มึงชงคนนั้น
คนนี้ให้ไอ้โค้ทไปกินเท่านั้นแหละ กูก็ไม่เห็นว่าเม่งจะเอาจริงสักคน”

“บ้า กูก็คุยอยู่หลายคนเหอะ” โค้ทยิ้มมุมปาก

ไม่รู้ว่าผมคนเดียวหรือเปล่าที่เห็นไอ้โค้ทมันเหงื่อตก

“ทีเฟรนด์พูดเม่งก็ถูก” คราวนี้เก็ทไม่ได้เข้าข้างโค้ทเพื่อนรักที่ชอบ

เปิดคอนโดให้มันไปปลดทุกข์ฟรีๆ อีกต่อไป “นี่กูซิงให้มึงเป็นลิปๆ คนแล้วนะ ไม่เห็นมึงจะสนใจจริงๆ เลย บางคนมึงก็แค่อยูไปอย่างนั้น”

“กูอาจจะทำแบบที่พวกมึงไม่รู้ก็ได้” ผมเริ่มมองเห็นว่าฟอร์มของโคทย์มันกลับมา ทั้งๆ ที่เมื่อกี้มันยังมีท่าทางเหมือนคนถูกต้อนให้จนมุมอยู่เลย

ผมรู้สึกคอแห้งผาก การที่เพิ่งสังเกตเห็นอีกมุมหนึ่งของเพื่อนตัวเอง มันทำให้ปรับตัวไม่ถูก พยายามคิดว่าสิ่งที่มันแสดงออกมานั้นคือเรื่องของมัน ทั้งๆ ที่มีเสี้ยวหนึ่งในใจผมรู้สึกต่อต้าน

ไม่รู้ว่โคทย์มันอยากให้ผมเชื่อมั่นในมุกไหน

“เชื่อกูเหอะว่าไอ้มันร้าย” พายกลับเข้ามาสู่วงสนทนา “ถ้าเม่งทำจนแม้กระทั่งเพื่อนก็ไม่รู้ได้นี่กูว่าไม่มีใครล้มมันได้ละ”

โคทย์ยิ้มมุมปาก ขณะที่เฟรนด์กับเก็ทเริ่มคล้อยตาม เพราะมันเป็นแบบนี้...เพื่อนทุกคนจึงพากันปักใจเชื่อว่ามันเป็นเพลย์บอยหาตัวจับยาก ผมเองก็เคยเชื่อแบบนั้นเหมือนกัน เพียงแต่ว่าตอนนี้...ผมขอเจียบเอาไว้ดีกว่า

เพราะเรื่องของมันก็คือเรื่องของมัน

“ถ้ามึงร้ายจริงมึงลองไปคุยกับไอ้น้องเซตติ” ไอ้เก็ทหันไปทางรุ่นน้องที่รู้จักมักจี่กันอยู่บ้าง น้องเซคนนี้คือเด็กหน้าหล่อที่ใครๆ ต่างก็ยอมรับ รวมไปถึงผมด้วย สเป็กของไอ้โคทย์มักจะเป็นหนุ่มละอ่อนตัวสูงที่ดูเป็นผู้ชายอ่อนโยน และดูเหมือนว่าน้องเซคนนี้ก็เข้าข่ายคนที่อยู่ในสเป็กมัน “กูได้ข่าวมาว่าน้องมันสนใจมึงมากนะ”

“จริงเหวอะ” นัยน์ตาของโคทย์ฉายแววสดใส “มันเดียวกูไปคุยกับน้องดู”

ทุกคนมองดูโคทย์เข้าไปตามล่าคนที่หมายตา เป็นภาพที่เราทั้งหมดคุ้นชินจนไม่รู้จะชินยังง

“มึงไม่ค่อยพูดเลยนะวันนี้” พายตั้งข้อสังเกต “เป็นไรเปลววะทะเลาะกับอะตอมเหวอะ”

ผมส่ายหน้าเบาๆ ปัญหาความหนักใจของผมไม่มีชื่ออะตอมอยู่

ในนั้นด้วยซ้ำ ทั้งๆที่ผมควรจะตระหนักว่าหลังๆนี้ผมทะเลาะกับเขาบ่อยมาก แต่ว่าตอนนี้...ผมกลับเอาแต่คิดเรื่องความผิดปกติของตัวเอง

เพราะผมแหม่งเครียดกับเรื่องนี้จริง ๆ

“เออ ช่วงนี้ทำไมไม่ค่อยเห็นหน้าอะตอมเลย” เฟรนด์พูดบ้าง “มึงไม่ชวนเขาออกมาเที่ยวบ้าง”

“ชวนบ่อยแล้ว” ผมกล่าวตอบ “แต่เหมือนการเที่ยวแบบนี้ไม่ใช่แนวเขา”

“แล้วเขาก็ปล่อยมึงออกมากับเสื้อสิงห์แบบพวกกูง่าย ๆ เนี่ยนะ”

“อืม ทำอะไรอะ”

“ไม่กลัวพวกกูชวนมึงไปในทางที่ผิดเหรอวะ”

“กูกับตอมคบกันแบบนี้” ผมพูดน้ำเสียงเรียบ “ให้อิสระกันและกัน”

“เห้ยบ๊ยถึงคบกับเขาได้ยี้ดโง่” เก็ทเสริม “หาคนเข้าใจมันอย่างอะตอมนี่ยากนะ เพื่อนมันแหม่งมีแต่เสียทั้งนั้น ถ้าเป็นกู กูคงใจลั่นตายทำที่แฟนกูอยู่ท่ามกลางคนแบบนี้ เพื่อนกันแหม่งก็มักจะมึอะไรเหมือนกันไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งดิ พุดแล้วชนลุกเลยวะ”

“ที่มึงพูดอะคือตัวมึงเองไม่ใช่เหรอไอ้เก็ท” เฟรนด์พูดปลงๆ

“คนเก๋ากูระแวงจนกูแทบไม่มีเวลาแตกเหล้ากับเพื่อนเลย”

ผมกับเฟรนด์สบตากัน เราสองคนต่างก็อยู่ในช่วงเวลานั้นเหมือนกัน ทุกคนรู้ว่าวีรกรรมของเก็ทกับแฟนเก่าคนล่าสุดนั้นโคตรจะเป็นตำนานขนาดไหน เรียกได้ว่าโทร.ตามจนโทรศัพท์เพื่อนๆ ของเก็ทอย่างพวกผมสายจะไหม้

แค่เพื่อนมันยังโดนโทร.จิกขนาดนี้ ไม่ต้องพูดถึงตัวไอ้เก็ทเองเลย

“ดีใจกับมึงด้วยนะบ๊ยที่แฟนมึงไม่ตามแบบคนเก่าของกู” เก็ทหันมาพูดกับผมอย่างจริงจัง

“กูก็ดีใจกับมึงเหมือนกัน” เฟรนด์บอกกับผมเสียงหวาดหวั่น ก่อนที่มันจะเปลี่ยนสายตากะทันหัน “เฮ้ย พวกมึง ดูไอ้โค้ทโน่น คินนั้นจะได้คนไปนอนกกแล้วมั้ง”

ผมมองตามสายตาไอ้เฟรนด์ พลันเห็นไอ้โค้ทหัวเราะร่ากับไอ้น้องเซ

ดูเคมีเข้ากันดีสุดๆ

“มึงว่าคนนี้นั้นจะเอาจริงแล้วปะ” เฟรนด์ลูปคางอย่างสงสัย

“เดียวก่อน เอาจริงในที่นี้คือยังไง เอาเฉยๆ หรือว่าเอามาเป็นแฟน
จริงๆ จังๆ” เก็ทย่นคิ้ว

“ลัด เอาแบบพวกเราอะ”

“อ้อ นั่นแปลว่าเอาเฉยๆ

“ไม่รู้แฮะ” เก็ทมองไคท์อย่างเดาไม่ออก

“พนันกันมัย” เฟรนด์ยืมแฉ่งเหมือนคนเพิ่งคิดอะไรสนุกๆ ออก
“กูว่าคนนี้นั้นเอา”

“เฮ้ย” เก็ทให้ความสนใจขึ้นมา “อะไรทำให้มึงมั่นใจว่าคนนี้นั้นเอา”

“กูสังเกตเด็กมันมาหลายคนละ ไอน้องเซคนนี้ดูตรงใจมันที่สุดแล้ว”

“งั้นกูว่ามันเอาด้วย” เก็ททำตาโต

“ใจง่ายลัด”

“กูว่าพวกมึงคิดผิด” พายยกเครื่องดื่มมาดื่มด้วยท่วงท่าอ่านเกม
ออก “ทั้งๆ ที่พวกมึงก็รู้ว่าเปอร์เซ็นต์ที่ไอ้ไคท์มันจะไม่เอามีสูงกว่า”

“แล้วไงวะ กูอยากลองเลือกตรงข้ามกับความเป็นจริงสักครั้งไม่ได้
หรือไง” เฟรนด์ซัดพาย

“ยุ่งไงมันก็ไม่เอา เชื่อกูดิ” พายยืมมุมปากก่อนจะหันมาหาผม “มึง
ว่าไปปัย”

ผมไม่ต้องเสียเวลาคิดเลย “กูไม่รู้”

“เฮ้ย มึงต้องตอบ”

“ก็เรื่องของมันอะ”

“ลองตอบมาเถอะ ข้าฯ น่า”

“ไร้สาระวะ”

“ไร้สาระไรครับ นั่นไลฟ์สไตล์ของเพื่อนเราชัดๆ” พายกอดคอผม

“มึงต้องตอบ เร็วๆ กูอยากรู้”

“เฮ้ยปัยตอบมา อย่าลืลา”

“เร็วๆ เลย อายากรู้ความคิดมึง”

ผมค่อยๆ เหลือบไปมองไคท์ ทั้งๆ ที่เมื่อที่ผมอุทิศให้ตั้งปณิธาน
ในใจไว้แล้วว่าผมจะไม่ยุ่งกับชีวิตของมัน แต่ในเมื่อเพื่อนมันคือมาขนาดนี้
ผมก็เลยต้องจำใจเอ๋ย...เอ๋ยในสิ่งที่ตัวเองอยากให้เกิดขึ้น

เพื่อให้สิ่งที่ผมเพิ่งจะพบเจอมาเป็นเรื่องจริง

ไคท์มันคือเพื่อนในกลุ่มของผม เป็นหนุ่มเจ้าสำราญที่บางครั้งก็มี
มุมนิรด์บ้าง ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

ไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้อกับคนอย่างผมมากไปกว่าคำว่าเพื่อน

มัน...ต้องไม่ได้แอบชอบคนอย่างผม

“กูลงว่ามันเอา”

“ปีย มึงขับใหม่มั้ย” เฟรนด์ที่เพิ่งอึดหูหึ่งเข้าไปเต็มปอดเดินเลียบๆ เคียงๆ
มาถาม ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงคืนกว่า พวกเราทุกคนพร้อมที่จะแยกย้าย
หรือถ้าจะให้กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือมีบางคนในกลุ่มพร้อมที่จะไปต่อกับคนที่
เพิ่งจะสอยมาได้นั่นแหละครับ

“ยังจะห่วงกูอีก มึงดูหน้ามึงก่อน” ผมตอบยิ้มๆ “แดงกว่านี้ก็
มะเขือเทศแล้ว”

“โซคดีหน่อยวันนี้กูมากับไอ้เกีท”

“มันไม่หิวใครที่ไหนกลับห้องมันเหวอ”

“ไม่เห็นว่ามันจะอะไรกับใครนะ” เฟรนด์เหลือบมองไปรอบๆ “เขี่ย
พายก็เหมือนกัน วันนี้ฉายเดี่ยวกลับห้องหล่อๆ เลย จะเว้นก็แต่...”

“ไอ้ไคท์” ผมช่วยเสริม

“อืม” เฟรนด์ยิ้มพล่ “เม่งได้กับไอ้น้องเซแนเลยวะวันนี้”

ที่เฟรนด์พูดก็มีส่วนจริง หลังจากไคท์มันไปคุยกับน้องเซตามคำยุ
ของไอ้เกีท ผมก็ไม่เห็นว่าจะมีวินาทีไหนที่มันยืนอยู่ห่างจากน้องเซเลย จาก
ที่มอง...เดี๋ยวนั้นก็ดูมีใจให้ไอ้ไคท์มากเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นคงไม่มองไอ้ไคท์
ด้วยนัยน์ตาเคลิ้มๆ แบบนั้นหรอก

ผมไม่มีส่วนได้ส่วนเสียอะไร ถ้ามันจะได้กันจริงๆ ผมก็น่าจะได้เงินจากไอ้พาย และสิ่งที่ค้างคาใจมันจะได้มลายหายไปสักที แต่ถ่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมันเป็นไปในทางตรงกันข้าม ผมคงจะเสียเงินให้พาย แล้ว...

คงจะรู้สึกปวดหัวจี๊ดๆ

คนที่เป็นสาเหตุให้ผมปวดหัวเดินเคียงคู่มากับเด็กใหม่ของมัน ทำให้บรรยากาศรอบๆ ผมเปลี่ยนจากขมุกขมัวเทาๆ แบบสีควันบุหรืกลายเป็นสีชมพูสดใสขึ้นมาทันตา

เกิดกับพายที่เพิ่งตามมาสวมทบพากันสะกิดสีข้างไอ้เฟรนด์คนละข้างอย่างไม่เก็บอาการ พวกแหม่งคงตื่นเต้นกับผลการพนันมากกว่าตื่นเต้นเรื่องที่โค้ท์แหม่งกำลังควงผู้ชายที่หล่อมาก

“ทุกคน นี่เซ น้องในคณะเรา” โค้ท์แนะนำทั้งๆ ที่มันรู้ว่าทุกคนรู้จักไอ้น้องเซอยู่แล้ว

“หวัดดีครับพี่ๆ” เขยี้มพลางยกมือไหว้ทักทายพวกเราอย่างนอบน้อม “น้องชวนไปต่อวะ กว่าจะไปสักหน่อย” โค้ท์สบตากับเซแล้วยิ้มกว้าง เพื่อนคนอื่นๆ พากันยิ้มเปล่ กว่าจะรู้ผลคงต้องผ่านพ้นคืนนี้ไปก่อนละมั้งผมว่า

“ไปต่อไหนกัน” เฟรนด์ถามต่อด้วยสีหน้าคนขี้เผือก

“เห็นว่าตอนนี้เพื่อนน้องจัดงานวันเกิดอยู่” โค้ท์เล่าให้ฟัง

“ครับ ผมว่าจะพาพี่โค้ท์ไปที่นั่น” เขยี้มหล่อ “เพื่อนๆ ผมอยากรู้จักพี่โค้ท์นะครับ”

ความสัมพันธ์ดำเนินไปได้ไวฉิบหาย แต่ก็นะ...สไตล์ของโค้้ท์แหม่งก็เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร

“พี่ฝากดูแลเพื่อนพี่ด้วย” เก็ทตบไหล่เซสองที

“ครับ ได้ครับ” เขยี้มเขิน

“เซี่ยโค้ท์ ยังไงเนี่ยมึง” พายส่งสายตาล้อเลียน

“ยังงิอะไรเล่า” โค้ท์เขินจนทำหน้าไม่ถูก

“โอเค้ ไม่พูดเยอะ ถือว่าเราทุกคนรู้จักกัน”

“พวกเรากลับกันเหอะ” เฟรนด์กล่าวกับทุกคน

ผมเดินแยกกับเพื่อนๆ พร้อมกับโบกมือลา จากกันวันนี้ได้ยาวพุงนี้ ก็เจอพวกแหม่งอีก ก็ในเมื่อพวกเราคบกันอยู่แค่นี้

หางตาของผมเหลือไปมองไคท์ที่กำลังพูดคุยกับเซน่าเสียงสดใส แถม สายตาของมันก็แสดงอย่างชัดเจนว่ามีไว้เพื่อมองเซโดยเฉพา

สาบานได้ว่าผมไม่เห็นเค้าของคนที่มีรูปผมเป็นวอลล์เปเปอร์หน้าจอ โทรศัพท์เลย

ตกลงมึงเป็นคนยังงั้นแฉะไคท์ กูมองให้ตายยังงั้นกูมองไม่ออก

ก่อนนอนคืนนี้ผมจำได้ว่าตัวเองตั้งสมาธิและเพ่งจิตหนักมากเพื่อจะได้ ไม่ต้องไปอยู่ในโทรศัพท์ของไคท์

แต่สุดท้าย...ผมก็ยังคงมาอยู่บนหน้าจอโทรศัพท์ของมันเหมือนเดิม

ผมคิดอย่างปลงตกขณะกวาดสายตามองไปรอบๆ เพ่งสังเกต เหมือนกันที่ผมสามารถอยู่บนหน้าจอโทรศัพท์ของไคท์แม้กระทั่งตอนที่ มันทิ้งโทรศัพท์มือถือเอาไว้เฉยๆ (หรือตอนที่หน้าจอมืด ไม่ได้ใช้งาน นั้นแหละ)

ช่างเป็นพลังวิเศษที่เข้ากับยุคดิจิทัลเสียเหลือเกิน แต่ถ้าจะให้ดี ผมควรจะได้ไปสัมผัสมือถือแฟนตัวเองไม่ใช่มาสัมผัสมือถือเพื่อนแบบนี้ดิ ยิ่งอยู่นานเท่าไรก็ยิ่งอึดอัด

ใครเม่งจะอยากตามติดชีวิตเพื่อนตัวเองแบบนี้วะ

ที่ที่ไอ้ไคท์อยู่ตอนนี้น่าจะเป็นสถานที่จัดปาร์ตี้บางแห่ง เข้าใจว่างาน น่าจะกำลังเลิก เพราะรอบตัวผมค่อนข้างเงียบและมีคนบางตา ผมมองเห็นเศษซากที่เหลือจากงานปาร์ตี้ ทั้งเครื่องดื่มเออย ของกินเออย แต่ผมไม่เห็นไคท์ รู้แค่ว่ามันวางโทรศัพท์มือถือไว้บนโซฟา แถมยังวางในมุม ที่เหมาะสมมากด้วย เพราะผมสามารถมองเห็นรอบห้องได้ชัดเจน

บังเอิญจริงๆ ปกติแล้วผมควรจะมองเห็นแค่เพดาน

จะว่าไปแล้ว...เสียไคท์ยังไม่กลับอีกเธอเนี่ย ผมลองคำนวณเวลา

ในใจ ช่วงที่ผมหลับน่าจะเป็นเวลาประมาณเกือบตีสอง ไคท์แม่งโคตรถือเลยที่ยังไปต่อกับไอ้น้องเซคนนี้ได้

เอ่อ เดี่ยวก่อนนะ

แล้วนี่ถ้ามันกำลังเจอกับคนอื่น ไม่ใช่ว่าผมจะได้เห็นอย่างชัดเจนระดับโพร์เคะปะเนี่ยยย

ผมพยายามบังคับให้กายหยาบตื่นและฟื้นคืนสติ แต่ดูเหมือนว่าร่างของผมจะไม่ฟังคำสั่งจากจิตของตัวเอง (เหมือนเคย) ผมจึงต้องจำใจมองดูสถานที่ที่ไอ้ไคท์ยังอยู่ต่อไป ทั้งๆ ที่ใจเนี่ยอยากให้ความเป็นส่วนตัวกับมันแต่แม่ง...ทำไมได้

ผมชนลูกชัน ในสถานการณ์แบบนี้ร้อยทั้งร้อยยังงี้ก็เห็น เพราะไคท์แม่งต้องพกโทรศัพท์มือถืออยู่แล้ว หรือถ้าจะไม่เห็นจริง ๆ ยังไงผมก็ต้องได้ยินเสียงดังชัดเต็มสองหูแน่

นี่มัน...คราวช่วยอะไรของผมกันเนี่ย!

สิ่งที่ทำได้ตอนนี้จึงมีเพียงแค่อธิวให้กายหยาบของผมมันหลับพักผ่อนเพื่อที่จะได้เติมพลังงานให้เต็ม แล้วก็ต้องอดทนที่ติดอยู่ในสภาพนี้ต่อไป

ก็ได้แต่หวังว่าไคท์มันจะไม่เอาใครต่อหน้าต่อตาโทรศัพท์เครื่องนี้ ถ้ามันทำงั้นผมคงได้เห็นและได้ยินด้วยแน่ๆ ซึ่งแบบนั้นมันไม่โอเคสุดๆไปเลย

เสียเงินแสนหนึ่งผมก็ยอมแล้วอะครับตอนนี้

เวลาผ่านไปไม่กี่นาที ผมมองเห็นไอ้น้องเซและพรรคพวกเดินเข้ามาทุกคนเป็นน้องในตอนที่ผมเคยเห็นหน้าแบบผ่านๆ แต่ผมไม่เห็นเงาของไคท์เลย

จำได้ว่าไอ้กลุ่มนี้แม่งซ่าไม่หยอกเลยนี่

“โทรศัพท์ไคระะ” เพื่อนเซคนหนึ่งเอ่ยถามแล้วหยิบผม เอ๊ย หยิบมือถือของไคท์ขึ้นมา “ของพี่ไคท์ปะ”

“เอามาให้กูนี่” มือถือถูกส่งต่อไปหาน้องเซ ทำเอาผมมีนหัวเล็กน้อย บอกเลยว่าตอนได้อู้อยู่ดีๆ ในมือถือรู้สึกดีกว่าตอนขยับเยอะเลย เวิร์กกรรมของผมจริงๆ

“แล้วนี่พี่เขาไปไหนวะ”

“เข้าห้องน้ำมั้ง”

“นานแล้วนะ”

“อาจจะตื่นตื่นเรื่องที่จะมีอะไรกับกู” ผมมองเห็นเซยักคิ้วในมุมต่ำ

“โอ้ยยยย พ่อเป็นมึงพูด แม่ดูไม่น่าห่มนั้สั้เลย”

“หึๆ” เซยักมูมปาก “แต่กว่ากูจะยังไม่เอาเขาคืนนี้วะ”

“มึงปฏิเสธเขาได้หรือ”

“กูมีวิธีนี่”

“แบบนี้แปลว่ามึงแม่งอยากเก็บเขาไว้นานๆ จริงๆ สิเนะ คนนี้มึงถูกใจหรือวะ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้” เซยักเครื่องดืมขึ้นมาจิบ “กูดูทรงแล้ว เหมือนเขาก็ไม่ได้อยากได้กูขนาดนั้นเหมือนกัน”

“อ้าว ตกลงเรื่องมันยังงัยกันเน”

“ไม่รู้วะ เหมือนเขาย้อนแย้ง ไม่อยากได้กับกู แต่ก็ตามกูมา กูเองก็งัยเหมือนกัน”

“ยังงัยละที่นี้”

“เก็บไว้ก่อน แล้วค่อยหลอกฟัน”

“ดูเขาก็ไม่เบานะ”

“ก็ไม่ได้กะจะหลอกเอาแค่นั้น”

แม่ง แม้ผมจะรู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องของตัวเอง แต่การได้ยินคนอื่นวางแผนชั่วเกี่ยวกับเพื่อนผมแบบนี้มันทำให้ผมรู้สึกคันตืน อยากเอาตีนยัดปากแม่งจิบเบง

“เขารวยมาก กูคงหลอกให้เขาเบย์ของให้กูสักสองสามอย่างแล้วค่อยแยกย้าย”

ลัด

“เซย์มันที่ออฟฟอร์มไม่หยุดจริงๆ วะ กูขอคารวะ ชนแก้วเว้ย ชน!”

ตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้...ในชีวิตผมไม่เคยรู้สึกเป็นห่วงไอ้โค้ตมากขนาดนี้มาก่อน